

SETMANA SANTA

GIRONA 2017

Ajuntament de Girona

JUNTA DE CONFRARIES GIRONA

Programa 2017

LA JUNTA DE CONFRARIES DE
SETMANA SANTA DE GIRONA,
agraeix a l'Ajuntament de Girona, a la Diputació de Girona,
a la Generalitat de Catalunya,
així com a les altres entitats i particulars
que ens han afavorit amb el seu ajut
i la seva col·laboració per tal de poder
atendre les despeses que comporta
la celebració de tots els actes
que es realitzen durant la Setmana Santa,
i que culminen amb la Processó del Sant Enterrament
del Divendres Sant.

Edita:

JUNTA DE CONFRARIES
www.juntaconfrariesdegirona.cat

Portada:

David de Martín

Fotografies:

Jordi Renart

Arxiu fotogràfic:

Junta de Confraries - Jordi Viltró

Coordinació i maquetació:

Joaquim Moret

Edició: Ramon Muntada

Disseny i impressió:

Impremta Pagès

Tel. 972 420107- Anglès (Girona)

Dipòsit Legal: GI-175-98

Tots els escrits publicats en aquest butlletí expressen i reflecteixen
exclusivament l'opinió dels seus autors.
LA JUNTA DE CONFRARIES

Apartat de Correus, 877 - 17080 GIRONA

índex

Composició de La Junta de Confraries	8	
Pòrtic de Setmana Santa.....	9	Mons. FRANCESC PARDO Bisbe de Girona
Salutació	11	MARTA MADRENAS Alcaldeessa de Girona
Salutació	13	PERE VILA President de la Diputació de Girona
La Junta de Confraries	15	M. ROSA DOMINGO President Junta de Confraries
Pregoner 2017	19	M. DOLORS PUIGDEVALL Presidenta Junta de Confraries
Cartellista 2017	21	DAVID DE MARTÍN
Programa d'Actes	22	
Lectura dramatitzada (Testimoni cristià)	24	
Celebracions Litúrgiques a la Catedral	25	
Ordre de la Processó	27	
Itinerari de la Processó	29	
Exposanta 2017 (un nou museu)	33	
Records de Setmana Santa	35	
Concert Banda de Música La Lira	36	
SETMANA SANTA 2016		
El Pregó 2016	41	
Recull fotogràfic 2016.....	56	

COL·LABORACIONS

RESSUSCITÀ el tercer dia entre els morts.....	61	Mn. JOAN BABURÉS
8è Congrés de confraries de Setmana Santa a Valls ...	62	JOSEP M. NOGUÉ
Música per a les vestes	66	LLUÍS BRUGUÉS
Trobada de Confraries 2016	71	EMILIANO CASTRO

CENTRE D'ESTUDIS DE LA SETMANA SANTA

Aportació del Centre d'Estudis	75	RAMON MUNTADA
La Verònica i la Santa Faç o la fusió de dues tradicions.....	76	MARTIRIÀ BRUGADA
La tradició del viacrucis	78	ÀNGEL RODRÍGUEZ
Reproducció del cartell 2016	81	

LES NOSTRES CONFRARIES

Confraria de Jesús i els Nens	85	CONFRARIA JESÚS I ELS NENS
Les Arxiconfraries	89	ARXICONFRARIA PASSIÓ I MORT
Constitució de la primera confraria de la Passió	90	CONFRARIA DE LA PASSIÓ
Activitats anuals 2016	91	CONGREGACIÓ DELS DOLORS
La Guardia noble	92	CONFRARIA SANT SEPULCRE
Catifes de Corpus 2016	94	LES CONFRARIES

COMPOSICIÓ DE LA JUNTA

Programa 2017

Presidenta:	Rosa Ma. Domingo i Mateu	CONFRARIA SANT SEPULCRE
Vicepresident:	Agustí Amaya i Gurt Ramon Muntada i Artilles Lluís Cornet i Serra Lluís Ripoll i Masferrer	CONFRARIA SANTA FAÇ CONFRARIA PURÍSSIMA SANG CONFRARIA DEL SILENCI CONFRARIA SANT HONORAT
Secretària:	Mercè Costa i Costa	CONFRARIA SANT SEPULCRE
Tresorer:	Jordi Viltró i Romo	CONFRARIA DEL DAVALLAMENT
Consiliari:	Mn. Joan Baburés i Noguer	
Cap de Comissions:	Joaquim Moret i Sau Joan Pujol i Planas Francesc Cayuela i López Montserrat Riuró de Blas Emiliano Castro i Gómez David Fluriach i Domínguez	CONFRARIA DEL DAVALLAMENT CONFRARIA SANT ISIDRE CONGREGACIÓ DELS DOLORS CONFRARIA DEL SILENCI CONFRARIA DE LA PASSIÓ CONFRARIA SANT ISIDRE
Vocals:	Josep Ma. Nogué i Regàs Jordi Ginés i Vicent Pere Urta i Fàbregas Josep Palomé i Roca Narcís Reixach i Blanc Josep Ma. Esteba i Cama Josep Pla i Oliveras Antonio R. Martín i Fàbrega Agustí Agell i Camós Antonio Moreno i Pérez	CONFRARIA JESÚS I ELS NENS CONFRARIA JESÚS I ELS NENS CONFRARIA PASSIÓ I MORT CONGREGACIÓ DELS DOLORS CONFRARIA JESÚS CRUCIFICAT CONFRARIA JESÚS CRUCIFICAT CONFRARIA SANT HONORAT CONFRARIA DE LA PASSIÓ CONFRARIA SANTA FAÇ CONFRARIA PURÍSSIMA SANG

ALGUNES REFLEXIONS I PREGÀRIES DURANT LA PROCESSÓ DEL SANT ENTERRAMENT

Recordo que alguns anys, després de la processó del Sant Enterrament, a dintre de la catedral, alguns confreres m'han preguntat: què pensa el nostre bisbe de la processó?

Els qui pregunten, interpreto, desitgen conèixer com visc personalment la nostra processó del Divendres Sant.

M'atreveixo, com a pòrtic del programa d'enguany, oferir respostes, fent memòria de pensaments i pregàries durant el recorregut.

- Valoro i agraeixo que a Girona tinguem la possibilitat de viure una processó com la del Sant Enterrament amb totes les imatges de la passió de Jesús, amb els qui formeu les confraries, i amb tantes i tantes persones que amb un gran respecte contemplen i, d'alguna manera participen, en la processó.
- Dono gràcies a Déu per aquesta tradició i manifestació popular de la passió i mort de Jesús, que recorda a moltes persones el que celebrem durant la Setmana Santa.
- Pregant, agraeixo, a la junta de confraries el seu treball per organitzar la processó, a cada confraria i als confreres el seu compromís de participar en la processó i de preparar-la.
- Penso en cada confraria, però sobretot en aquells que en sou membres, des dels infants, joves, adults... molts amb el rostre tapat, signe d'humilitat, i demano per cadascú que Jesús us concedeixi el que més necessiteu. Que us faci experimentar el seu amor ja que el voleu acompanyar i donar a conèixer com ens ha estimat i ens estima.
- Contemplo els rostres de tantes i tantes persones que ens acompanyen en el recorregut, rostres d'infants i de joves, rostres de pares i mares, rostres d'avis. Demano per tots ells, convençut que alguns necessiten sentir-se estimats, altres perdonats, altres necessiten força per afrontar moments difícils, altres que hi són representant malalts i ancians. Vull afegir-me a les seves pregàries silencioses.
- Escolto amb goig com alguns pares expliquen al fills el significat dels passos i de les imatges. És certament una breu catequesi puntual, en aquests moments que patim una creixent ignorància de la nostra fe cristiana.
- M'emocio quan contemplo la pujada del Sant Crist per les escales de la catedral rodejat amb amor i honors pels manaies, per totes les confraries i pel poble.
- En la pregària demano que compreguem que l'amor de Jesucrist ens salva i que sobretot l'estimem de veritat.
- I cantant la nostra fe, el credo, li diem a Jesucrist que ens ajudi a confiar en ell i seguir-lo amb tota l'Església.

Senyor Jesús, gràcies per la nostra processó i que per molts anys la puguem celebrar. I gràcies a tots els qui hi participeu.

La Setmana Santa a Girona és sinònim de cultura, de patrimoni, d'història i, sobretot, de records col·lectius que inclouen el pas silenciós de la processó del Sant Enterrament i el batec del maniple dels Manaies avançant pels carrers del Barri Vell de la ciutat.

Aquests records, així com les tradicions que s'esdevenen entre el diumenge de Rams i el diumenge de Pasqua, són viscuts de manera singular, única i íntima per cadascun dels gironins i de les gironines i, tot sovint, transcendeixen el simbolisme estrictament religiós d'aquestes dates.

Voldria aprofitar aquestes línies per dirigir-me a les confraries i a les més de mil persones a títol individual que fan possible les activitats que s'inclouen en aquesta publicació i que són el reflex del dinamisme i del compromís del teixit social de Girona. Sense la vostra tasca, no seria possible fer realitat un esdeveniment d'aquesta magnitud a la ciutat ni haver preservat costums tan nostrades any rere any. A tots vosaltres, moltes gràcies.

M'agradaria acabar aquestes línies desitjant que gaudiu de la Setmana Santa a la ciutat i convidant-vos a participar dels actes que s'han organitzat per commemorar-la.

Marta Madrenas i Mir
Alcaldeessa de Girona

De generació en generació la Setmana Santa, que marca als creients el final de la quaresma, és una de les tradicions més viscudes pels gironins, els quals de diverses maneres i d'acord amb l'evolució de la nostra societat, han mantingut amb la seva participació i la seva presència un estol d'actes religiosos que, més enllà del seu significat per als creients, formen part de la riquesa cultural i patrimonial de la ciutat de Girona. És per això que cal reiterar l'agraïment a la feina essencial i necessària que des de fa més de set dècades fa la Junta de Confraries de Girona i cadascuna de les confraries que la integren, ja que amb la seva feina continuada han permès que la tradició es mantingui i que al llarg de la Setmana Santa, els gironins i molta gent vinguda de fora puguin viure d'acord amb el seu sentiment, i amb tota la solemnitat i tota la intensitat, les diferents celebracions litúrgiques

que esdevenen sentiment religiós, però també cultura en el sentit més ampli del terme i, també, atractiu turístic per a la ciutat.

Des d'un punt de vista religiós, viure i celebrar la Setmana Santa és viure i celebrar la gran misericòrdia de Déu envers la humanitat. Recordar, reviu la mort i passió és la missió principal de les confraries i de la congregació dels Dolors, que permeten als creients reviu de manera pública i sensible els misteris de la passió i mort de Jesucrist. La religiositat popular que encarna la Setmana Santa gironina ajuda a divulgar el cristianisme i el paper cultural i social que ha desenvolupat al llarg de la història. El conjunt d'actes de la Setmana Santa gironina és, doncs, un atractiu per a aquells que els viuen des de la fe, però és clau també com a signe de tradició popular i cultural. L'evocació d'actes i tradicions es manté viva. Uns actes que culminen amb la processó del Sant Enterrament, quan centenars de persones desfilen entre les pedres mil·lenàries de la ciutat de Girona.

Com esdevé cada any, la Junta de Confraries i el confreres treballen des de fa mesos perquè la Setmana Santa es pugui viure amb intensitat i solemnitat. Les celebracions litúrgiques iniciades el Dimecres de Cendra tenen el seu punt culminant en la processó del Sant Enterrament, l'acte que genera més expectació i atrau més gent. Des de mitjans del segle XVI, la seva solemnitat i el marc monumental en què es desenvolupa la converteixen en un dels grans atractius de la turística ciutat dels quatre rius. I és per això que aquest Divendres Sant es tornaran a barrejar als carrers ciutadans moguts per les seves conviccions religioses i d'altres que hi buscaran, des del respecte, atractius culturals de primer ordre. I això serà així gràcies a la feina de la gent que ha mantingut la flama de la tradició al llarg dels anys, i que de manera altruïsta i de vegades anònima l'ha fet possible.

Pere Vila i Fulcarà
President de la Diputació de Girona

Un any més, els carrers del barri vell de Girona es tornaran a omplir de gironins i visitants per assistir a la Processó del Sant Enterrament de Divendres Sant. Aquest esdeveniment eminentment religiós, és el resultat de l'esforç i la implicació de moltes persones que any rere any treballen per fer que la nostra Processó sigui el reflex de les nostres creences i del profund respecte i estimació a Jesús Crucificat, fent així que aquesta tradició cristiana segueixi trobant el seu lloc a la nostra societat, projectant-se cap al futur.

A més a més, aquest esdeveniment també és vist per a molts com una oportunitat per visitar la nostra ciutat, fet que la Processó ultrapassi l'àmbit religiós i tingui també altres fesomies que cal tenir en compte no només pels gironins sinó també per l'administració. És evident que la Processó atrau molts visitants que donen vida al sector de la restauració i del comerç de la nostra ciutat.

Des de la Junta de Confraries volem fer una crida a les institucions gironines a enfortir la seva implicació amb la Processó. És necessari abocar els recursos econòmics suficients per engrandir i facilitar al màxim aquesta manifestació de religiositat popular. Tota vegada que les despeses d'organització són copioses i el finançament massa just, això fa que sovint ens veiem obligats a limitar o posposar iniciatives que entenem necessàries per mantenir el seu encant.

Hem de fer un esforç per obrir la Processó als ciutadans de Girona, convidant-los a participar-hi activament i a fer-se seva la Processó gironina. És per això que des de la Junta de Confraries, volem teixir llaços de diàleg, entesa i col·laboració amb altres entitats gironines.

Per últim, volem agrair la col·laboració de tots els membres de les confraries de Girona, com també el suport d'empreses i comerços.

Us desitgem una molt bona Setmana Santa.

Maria Rosa Domingo Mateu

Presidenta de la Junta de Confraries de Setmana Santa de Girona

Programa 2017

Maria Dolors Puigdevall Dalmau (Fornells de la Selva, 1955) és la quarta de nou germans i prové d'un entorn eminentment rural. Una vegada finalitzada l'etapa escolar, continua el camí de la formació a l'institut Vicens Vives de Girona i, seguidament, a l'Escola Universitària de Professors d'EGB. Després s'especialitza a través d'un postgrau en Adolescència en Risc Social i Delinqüència a l'Estudi General de Girona. Finalment, als començaments de la UdG, va acabar els estudis de Pedagogia. Amb aquesta basta formació acadèmica, ha exercit la seva trajectòria professional amb una convençuda vocació durant 17 anys a l'escola de Font de la Pólvara de Girona. A l'institut de Santa Eugènia hi ensenyarà durant els següents 20 anys com a professora de Ciències de la Naturalesa a alumnes de 1r i 2n d'ESO.

Puigdevall pertany a la generació de joves que a partir de l'any 1975 i durant els deu anys següents, van exercir de monitors al Casal d'estiu i a les colònies de Fornells de la Selva. En aquesta etapa també va col·laborar amb els equips que en aquell moment iniciaven la participació en el poble on va néixer i encara avui resideix. Fruit d'aquesta dinamització social, Puigdevall ha tingut sempre present l'exercici de tasques voluntàries, solidàries i de cooperació. Tant és així que durant 25 anys ha estat membre de l'equip del Centre Cristià Universitari que desenvolupa programes de voluntariat i cooperació, culturals i de fe.

Fou l'any 2005 que amb el seu poble, van decidir organitzar-se per fer que –a través del seu ajuntament– col·laborés en un agermanament amb Torola, El Salvador. Des d'aleshores, forma part de l'Associació d'ajuda solidària Fornellsx3. Així mateix i amb un fort sentit de comunitat sostenible, fa 16 anys, amb un grup de la parròquia, inicien el servei de Càritas per a la sensibilització de la comunitat cristiana en l'atenció cap a les persones de l'entorn, amb alguna necessitat. L'any 2014 assumeix la presidència de l'equip i, dos anys més tard, accepta la responsabilitat de la direcció de Càritas Diocesana de Girona (setembre 2016).

A Puigdevall, li agrada el contacte amb la natura i creu fermament en la importància del granet de sorra que cadascú pot aportar per fer un món millor. Per això se sent molt seves les paraules de W. Jäger respecte a la força encomanadissa del compromís social, que sempre s'inicia amb la voluntat de millorar com a persona: *“La transformació del món comença sempre en nosaltres mateixos. Només a través de la nostra bondat i el nostre amor podem canviar el món de forma perllongada”*.

David de Martín va començar els seus estudis artístics a l'escola d'art de Salt sota el mestratge de Lluís Mateu. Amb ell fa les seves primeres aquarel·les i fa els primers contactes amb la pintura. Assisteix a l'estudi de l'artista Paco Morgado on coneix l'aerografia de la que sempre han anat junts. També a l'escola municipal de Girona sota la direcció de Vicenç Huedo i Montserrat Costa. Realitza dos cursos de pintura, a l'escola d'art del Carme d'Olot, i a l'escola nova d'art de Salt on aprèn escultura del mestre Enric Sala i dibuix de la mà de Dolphine Labedan. Fruit d'una capacitat innata per expressar-se a través dels colors i les formes, David de Martín engalana les seves pintures introduint un concepte nou sobre les coses que coneixem. Ell predispesa que no existeix una sola realitat i s'endinsa en un llenguatge alquimista on el públic veu i és observat creant una màgia comunicativa. Darrerament s'ha centrat en atmosferes i planetes, on crea amb total llibertat. Des de les seves primeres exposicions a les més recents han passat vint anys tota vegada va començar l'any 1993 realitzant la seva mostra a l'ateneu de la casa okupada La Maret, també ha exposat diverses vegades a Girona, la seva província i a França.

En matèria de premis i exposicions destaca que l'any 1994 obtingué l'accèssit al concurs de dibuix de la fira de Sant Lluç (Olot). L'any 1996 exposà al Cafè El Racó de la Font d'Olot. L'any 1997 participa de l'exposició col·lectiva a la sala d'exposicions de l'Escola d'Art d'Olot "*Seguint el Fil*" seleccionat al primer Concurs de Pintors Joves de la Fundació Studium (Girona). Intervé en la realització i direcció del *performance* "*qualsevol nit pot sortir el sol*" al claustre de l'escola d'Olot. L'any 1999 té obra a l'exposició permanent al cafè Tant se Val (Girona). Exposa a la Galeria Palau de la Mercè de Girona en "*Obres Globals*". El mateix any 1999 a la Galeria El Cercle, Girona "*Al·legories i Figuracions*". L'any 2004 Galeria El Cercle, exposició individual "*Laberints*". L'any 2004 restaurant Volta i Volta, Girona, exposició "*La Matèria del Silenci*". Els anys 2006 i 2007 al Restaurant Empúries (Girona). Exposició "*Entre dos mons*". Menció d'Honor al concurs Puro Arte, FEICAM (Burgos). L'any 2007 centre cívic Sant Narcís (Girona). L'any 2009 centre cívic Pla de Palau (Girona). Musée du Liège, Maureillas las Illas (França). L'any 2014 exposició permanent al restaurant Can Pau (Salt). L'any 2013 centre d'art Mas Pi (Verges). L'any 2013 centre cívic Sant Narcís. Exposició "*papallones i atmosferes*". L'any 2014 Llibreria-Teteria Amalgama (Girona). L'any 2015 Llibreria Context Exposició "*pintura i collage*" i el mateix any al castell de Vilopriu "*quinze pintors, quinze mirades del Empordà*".

DIA 4 DE MARÇ ESSLÉSIA DEL CARMEN

Lloc: Església del Carmen de Girona. **A 19:30 hores de la tarda.**
Concert Coral a favor de Càritas diocesana, participen: **Coral Tramuntana Palamós, Coral Alegres d'Anglès, Coral Santa Margarida de Quart.**

DIUMENGE 5 DE MARÇ VIACRUCIS A LES CREUS

Lloc: Camí de las Creus – **Hora:** A 2/4 de 5 de la tarda
A 1/4 de 5 de la tarda: Sortida del trenet des del Pont de Pedra cap al Camí de les Creus.
***EN CAS DE PLUJA SE CELEBRARÀ A LA BASÍLICA DE SANT FELIU DE GIRONA**

DILLUNS 6 DE MARÇ CONFERÈNCIA QUARESMAL

Lloc: Sala Viader (casa de Cultura Girona) **a 2/4 de 8 del vespre.**
Conferència: càrrec Mossèn Angel Caldas.
Organitza la Confraria del Sant Sepulcre.

DIUMENGE 12 DE MARÇ VIACRUCIS A LES CREUS

Lloc: Camí de les Creus – **A 2/4 de 5 de la tarda**
A 1/4 de 5 de la tarda: Sortida del trenet des del Pont de Pedra cap al Camí de les Creus.
***EN CAS DE PLUJA SE CELEBRARÀ A LA BASÍLICA DE SANT FELIU DE GIRONA**

DISSABTE 18 DE MARÇ CONCERT CORAL BASÍLICA DE SANT FELIU

Lloc: A la Basílica de Sant Feliu de Girona. **A 19:30 hores de la tarda.**
Concert Coral a favor de Càritas diocesana, participen: **Cor de Cor de Quart (juvenil), Coral Da Capo de Barcelona, Coral Vergelitana de Verges.**

DIUMENGE 19 DE MARÇ VIACRUCIS A LES CREUS

Lloc: Camí de les Creus – **A 2/4 de 5 de la tarda**
A 1/4 de 5 de la tarda: Sortida del trenet des del Pont de Pedra cap al Camí de les Creus.
***EN CAS DE PLUJA SE CELEBRARÀ A LA BASÍLICA DE SANT FELIU DE GIRONA**

DIUMENGE 26 DE MARÇ VIACRUCIS A LES CREUS

Lloc: Camí de les Creus – **A 2/4 de 5 de la tarda**
A 1/4 de 5 de la tarda: Sortida del trenet des del Pont de Pedra cap al Camí de las Creus.
***EN CAS DE PLUJA SE CELEBRARÀ A LA BASÍLICA DE SANT FELIU DE GIRONA**

DIUMENGE 2 D'ABRIL: VIACRUCIS A LA CATEDRAL

Lloc: Catedral de Girona- **A 2/4 de 5 de la tarda.**
Cinquè diumenge de Quaresma, com els altres anys celebrarem el Viacrucis a la Catedral.

3 D'ABRIL QUINARI CONFRARIA DE LA M. DE DÉU DELS DOLORS

Lloc: Església de la Mare de Déu dels Dolors de Girona.
Del 14 al 18 de març "Quinari a la Mare de Déu dels Dolors".
Tots els dies a 2/4 de 8 del vespre rès a la Corona i a les 8 hores Santa Missa.

4 D'ABRIL QUINARI CONFRARIA DE LA M. DE DÉU DELS DOLORS

Lloc: Església de la Mare de Déu dels Dolors de Girona.
Del 14 al 18 de març: "Quinari a la Mare de Déu dels Dolors".
Tots els dies a 2/4 de 8 del vespre rès a la Corona i a les 8 hores Santa Missa.

5 D'ABRIL QUINARI CONFRARIA DE LA M. DE DÉU DELS DOLORS

Lloc: Església de la Mare de Déu dels Dolors de Girona.
Del 14 al 18 de març: "Quinari a la Mare de Déu dels Dolors".
Tots els dies a 2/4 de 8 del vespre rès a la Corona i a les 8 hores Santa Missa.

6 D'ABRIL QUINARI CONFRARIA DE LA M. DE DÉU DELS DOLORS

Lloc: Església de la Mare de Déu dels Dolors de Girona.
Del 14 al 18 de març: "Quinari a la Mare de Déu dels Dolors".
Tots els dies a 2/4 de 8 del vespre rès a la Corona i a les 8 hores Santa Missa.

DIJOUS 6 D'ABRIL: PREGÓ 2017

Lloc: Auditori Josep Irla de Girona. **Hora: 8 del vespre.**
A càrrec de la **Sra. Ma. Dolors Puigdevall Dalmau**, directora de Càritas Diocesana de Girona.

7 D'ABRIL: DIVENDRES DE DOLORS

Cloenda del Quinari a la Mare de Déu dels Dolors. Rés a la Corona a les 11:30 hores, a les 12 hores del migdia Missa de divendres dels Dolors. A les 7:30 hores rès a la Corona i a les 8 del vespre, Missa concelebrada amb l'acompanyament de la coral del GEiEG, dirigida per Pilar Sanz.
Organitza: Confraria Congregació de la Mare de Déu dels Dolors.

INAUGURACIÓ EXPOSANTA 2017

Inauguració: 7 d'abril a les 9 del vespre. **Lloc:** Església de la Mare de Déu dels Dolors de Girona.

DISSABTE 8 D' ABRIL EXPOSANTA 2017

Lloc: Església de la Mare de Déu dels Dolors de Girona.

Horari: de les 11 del matí a 2/4 de 2 del migdia i de les 5 a les 8 del vespre.

A las 11 hores. Visita guiada. "Anem a... conèixer els passos de la processó".

Inscripcions: Caseta de la Devesa.

DISSABTE 8 D'ABRIL CONCERT DE MÚSICA SACRA

Lloc: Església del Mercadal de Girona. **Hora: 6 de la tarda.**

Concert de Música Sacra, a càrrec de **Cor Maragall, Coral Xàntica, Cor de Cambra i Cor Capella Polifònica de Girona.**

Organitza: Federació Catalana d'Entitats Corals i la Junta de Confraries.

DIUMENGE 9 D'ABRIL CATEDRAL

Diumenge de Rams a la Catedral, a les 11 hores celebració benedicció de Rams, seguit de Santa Missa presidida per Sr. Bisbe.

DIUMENGE 9 D'ABRIL EXPOSANTA 2017

Lloc: Església de la Mare de Déu dels Dolors de Girona.

Horari: de les 11 del matí a 2/4 de 2 del migdia i de les 5 a les 8 del vespre.

DIUMENGE 9 D'ABRIL CONCERT MÚSICA SACRA

Lloc: Església de la Mare de Déu dels Dolors de Girona.

Hora: 6 de la tarda.

Concert de Música Sacra.

Organitza: Agrupació Coral de les Comarques Gironines i Congregació de la Mare de Déu dels Dolors.

DILLUNS 10 D'ABRIL EXPOSANTA 2017

Lloc: Església de la Mare de Déu dels Dolors de Girona.

Horari: d'11 del matí a 2/4 de 2 tarda de 5 a les 8 del vespre.

DIMARTS 11 D'ABRIL EXPOSANTA 2017

Lloc: Església de la Mare de Déu dels Dolors de Girona.

Horari: de les 11 del matí a 2/4 de 2 del migdia i de les 5 a les 8 del vespre.

DIMARTS 11-13 D'ABRIL LECTURA DRAMATITZADA

Presentació lectura dramatitzada: **Testimoniatge Cristià** de Narcís-Jordi Aragó. Direcció Joan Ribas. Grup Procenium.

Lloc: Sala Planeta de Girona a las 8 vespre.

Entrada gratuïta aforament limitat.

DIMECRES 12 D'ABRIL EXPOSANTA 2017

Lloc: Església de la Mare de Déu dels Dolors de Girona.

Horari: de les 11 del matí a 2/4 de 2 del migdia i de les 5 a les 8 del vespre.

DIMECRES 12 D'ABRIL: MANAIES DE GIRONA

Sortida: A les 8 del vespre des del Castrum de Sant Lluc per fer entrega del Penó. A la tornada desfilada pels carrers de la ciutat.

DIJOUS 13 D'ABRIL EXPOSANTA 2017

Lloc: Església de la Mare de Déu dels Dolors de Girona.

Horari: Últim dia (de les 11 del matí a les 2 del migdia).

A la tarda restarà tancat.

DIVENDRES 14 D'ABRIL: PROCESSÓ DEL SANT ENTERRAMENT

A partir del migdia i durant tot el dia: Exposició de Passos a la plaça de la Catedral.

A les 7 del vespre, sortida del Maniple de Manaies per recollir al penoner.

Itinerari, a les 9 de la nit, sortida de la Processó del Sant Enterrament des de la Catedral, plaça de la Catedral, portal de Sobreportes, pujada Sant Feliu, carrer Ballesteries, Argenteria, Rambla Llibertat, Pont de Pedra, carrer Nou, carrer Fontanilles, Av. Sant Francesc, Plaça Catalunya, Rbla. Mn. Jacint Verdaguer, carrer Albareda, Plaça del Vi, carrer Ciutadans, Plaça del l'Oli, Cort Reial, carrer Ballesteries, pujada Sant Feliu, portal de Sobreportes, plaça de la Catedral.

A les 11 de la nit (aprox.): Arribada de la Processó a la Catedral. Rendiment d'honors a la Santa Creu. Paraules del Sr. Bisbe. Cant del Crec en un Déu. Benedicció final.

EN CAS DE PLUJA SE CELEBRARÀ UN ACTE A L'INTERIOR DE LA CATEDRAL DE GIRONA.

DISSABTE 15 D'ABRIL: CONCERT DE BANDA

A càrrec de la Banda de Música "LA LIRA" de Vilafamés (Castelló de la Plana).

Lloc: Plaça Independència de Girona

Hora: a les 12 del migdia

A les 11 hi haurà una "cercavila" pels següents carrers: Pompeu Fabra, Plaça Catalunya, Sant Francesc, Santa Clara i Plaça Independència.

EN CAS DE PLUJA EL CONCERT SE CELEBRARÀ AL CENTRE CULTURAL LA MERCÈ.

LECTURA DRAMATITZADA

NARCÍS-JORDI ARAGÓ

Testimoniatge cristià

Grup Proscenium

D'ença de la mort de Narcís-Jordi Aragó (1932-2016) s'ha elogiat la seva figura cabdal de ciutadà gironí, compromès amb Catalunya, escriptor d'un gran nombre de llibres, articles i narracions, director de publicacions, director editorial, periodista, advocat, divulgador de la història gironina, professor d'expressió oral i escrita... i de moltes altres facetes de la seva vida. No s'ha dubtat a qualificar-lo de "mestre". Queda, però un angle inexplorat: el seu testimoniatge cristià. Exseminarista, sotsdirector de la revista *Vida Catòlica*, autor dels guions i director del programa Resurrexit, la seva relació amb el Cardenal Jubany, la implicació en moviments cristians, professor de Cursets de Cristiandat, coautor de La Passió de Girona, i tants altres actes i activitats, viscuts sempre amb un esperit obert i progressista, franc, compromès i molt sovint crític amb la jerarquia catòlica i les rutines eclesials. El grup Proscenium es proposa recordar la seva figura en aquest aspecte, per completar la visió del testimoniatge que ha llegat a la societat gironina.

Intèrprets: Grup Proscenium

Adaptació i direcció: Joan Ribas

Il·luminació i so: Equip tècnic La Planeta

Lectura dramatitzada de
l'autor Narcís-Jordi Aragó.

TESTIMONIATGE CRISTIÀ

DIES:

Dimarts Sant, 11 d'abril
i Dijous Sant, 13 d'abril de 2017

HORA:

A les 8 del vespre

LLOC:

Sala La Planeta

Passeig Canalejas, 3 - Girona

grup proscenium

Direcció: Joan Ribas

Entrada lliure

Aforament limitat

No es permetrà l'entrada
una vegada iniciat l'acte.

Informació: tel. 972 20 77 54

Amb la col·laboració de:

DIUMENGE 9 D'ABRIL: DIUMENGE DE RAMS

10.15 hores: Litúrgia de les Hores a la Capella Conventual.

11.00 hores: Benedicció de Palmes a la plaça dels Apòstols, processó i Missa de Rams.
Presidirà la celebració el nostre Bisbe Francesc.

DILLUNS 10 D'ABRIL: DILLUNS SANT

09.00 hores: Litúrgia de les Hores i Missa a la Capella Conventual.

DIMARTS 11 D'ABRIL DIMARTS SANT

09.00 hores: Litúrgia de les Hores i Missa a la Capella Conventual.

17.00 hores: MISSA CRISMAL. Benedicció dels Sants Olis.

Presidirà la celebració el nostre Bisbe Francesc.

DIMECRES 12 D'ABRIL: DIMECRES SANT

09.00 hores: Litúrgia de les Hores i Missa a la Capella Conventual.

DIJOUS 13 D'ABRIL: DIJOUS SANT

09.00 hores: Litúrgia de les Hores a la Capella Conventual.

19.00 hores: Missa vespertina de la Cena del Senyor. Presidirà la Missa el Bisbe Francesc.

DIVENDRES 14 D'ABRIL: DIVENDRES SANT

11.00 hores: Litúrgia de les Hores a la Capella Conventual.

17.00 hores: Celebració Litúrgica de la Passió del Senyor. Presidirà la celebració el Bisbe Francesc.

21.00 hores: Processó del Sant Enterrament. Acte final a l'escalinata de la Catedral.

Paraules i Benedicció final del Bisbe Francesc.

DISSABTE 15 D'ABRIL: DISSABTE SANT

11.00 hores: Litúrgia de les Hores a la Capella Conventual.

23.00 hores: Vetlla Pasqual.

DIUMENGE 16 D'ABRIL: DIUMENGE DE PASQUA

10.30 hores: Litúrgia de les Hores a la Capella Conventual.

11.00 hores: Missa solemne del Dia de Pasqua. Benedicció Apostòlica.

Presidirà la celebració el nostre Bisbe Francesc.

PROCESSÓ DEL SANT ENTERRAMENT

SORTIDA A LES 9 DE LA NIT - DIVENDRES SANT

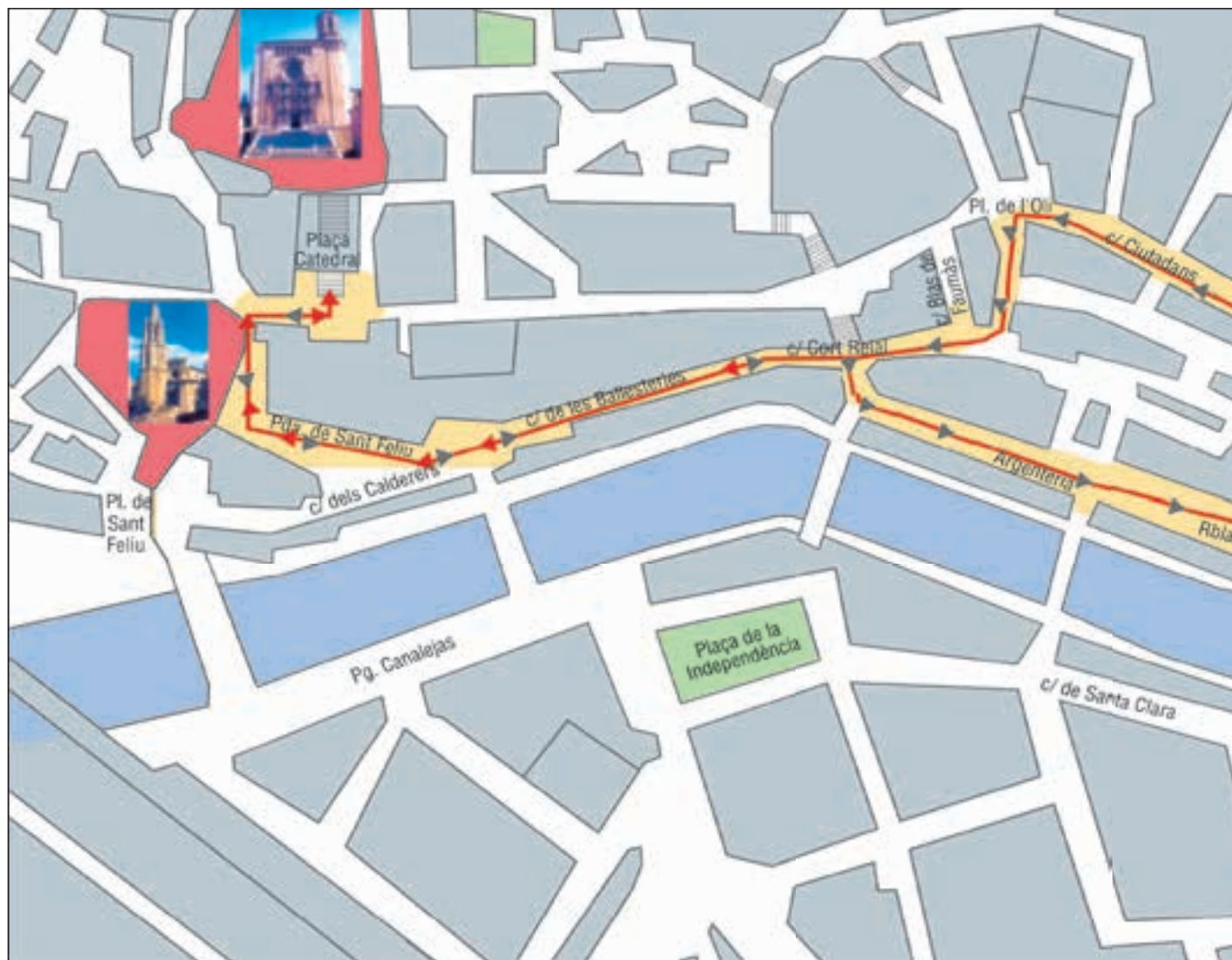
Ordre de la Processó del SANT ENTERRAMENT

Programa 2017

- 1.- Maniple de Manaies
- 2.- Porrer
- 3.- Acòlits amb la Creu Processional i cirials
- 4.- Confraria de Jesús i els Nens (Pas de l'Entrada Triomfant de Jesús a Jerusalem)
- 5.- Orquestra Xarabanda Band (Secció de la Banda Bang - Girona)
- 6.- Confraria de Sant Honorat (Pas de la Institució de l'Eucaristia)
- 7.- Confraria de Sant Isidre Llaurador i Sant Galderic (Pas de l'Oració de Jesús a l'Hort de Getsemaní)
- 8.- Confraria de Jesús Crucificat (Pas de l'Ecce Homo) (Pas de la Caiguda de Jesús) Banda de Música dels Manaies
- 9.- Confraria del Silenci (Pas de la Trobada de Jesús amb la Mare de Déu)
- 10.- Confraria de la Santa Faç (Pas de la Trobada de Jesús amb la Verònica) Banda percussió de Vilafant
- 11.- Confraria de la Passió (Pas de l'Agonia de Jesucrist)
- 12.- Arxiconfraria de la Passió i Mort de Nostre Senyor Jesucrist (Creu d'Improperis)
- 13.- Banda de Música de Vilafamés (Castelló de la Plana)
- 14.- Arxiconfraria de la Puríssima Sang del Nostre Senyor Jesucrist (Imatge de Jesús Crucificat)
- 15.- Confraria del Davallament (Pas del Davallament de Jesús) Coral Vergelitana de Verges
- 16.- Congregació de la Mare de Déu dels Dolors (Pas de la Dolorosa)
- 17.- Confraria del Sant Sepulcre (Pas dels Perfums) Grup percussió
- 18.- Guàrdia del Sant Sepulcre (Pas del Sant Sepulcre) Cavallers de l'Ordre del Sant Sepulcre de Jerusalem
- 19.- Junta de Confraries de la Setmana Santa de Girona
Presideix la processó el Sr. Bisbe acompanyat dels Canonges del Capítol de la Catedral, Consiliaris de les Confraries i altres preveres i diaques
- 20.- Escorta de la Guàrdia Junta de Confraries

Itinerari de la PROCESSÓ DEL SANT ENTERRAMENT

Programa 2017

EN CAS DE PLUJA ES FARÀ UN ACTE A L'INTERIOR DE LA CATEDRAL

ITINERARI

**DIVENDRES, 14 D'ABRIL
A LES 9 DE LA NIT**

- Catedral
- Plaça de la Catedral
- Portal de Sobreportes
- Pujada de Sant Feliu
- Carrer Ballesteries
- Argenteria
- Rambla Llibertat
- Pont de Pedra
- Carrer Nou
- Carrer Fontanilles
- Av. Sant Francesc
- Plaça Catalunya
- Rbla. Mn. Jacint Verdaguer
- Carrer Albareda
- Plaça del Vi
- Carrer Ciutadans
- Plaça de l'Oli
- Cort Reial
- Carrer Ballesteries
- Pujada Sant Feliu
- Portal de Sobreportes
- Plaça de la Catedral

PASSOS PROCESSÓ DEL SANT ENTERRAMENT

Programa 2017

ELS PASSOS DE LA PROCESSÓ DEL SANT ENTERRAMENT

Divendres Sant
14 d'abril de 2017 - 21:00h

VERSIÓN EN ESPAÑOL

ENGLISH VERSION

VERSION FRANÇAISE

VERSIONE ITALIANA

DEUTSCH VERSION

1

CONFRARIA DE JESÚS I ELS NENS

Pas de l'Entrada Triomfant de Jesús a Jerusalem

Jesús acompanyat pels apòstols i cavalcant sobre una somera i, beneeix als nens i joves que el reben amb palmes d'alegria.

4

CONFRARIA DE JESÚS CRUCIFICAT

Pas de l'Ecce Homo

Pilat, governador romà de Judea, tot i sabent que Jesús era innocent, els l'entrega perquè el crucifiquin.

2

CONFRARIA DE SANT HONORAT

Pas de la Institució de l'Eucaristia

A l'últim sopar Jesús deixa el sagrament de l'Eucaristia als dotze apòstols representats aquí per sant Pere i sant Joan.

3

CONFRARIA DE SANT ISIDRE LLAURADOR I SANT GALDERIC

Pas de l'Oració de Jesús a l'Hort de Getsemani

Jesús, agenollat en actitud d'oració, rep el consol de l'Àngel i li mostra a l'altre mà el calze d'amargor de la Passió.

5

CONFRARIA DEL SILENCI

Pas de la trobada de Jesús amb la Mare de Déu

Jesús, cansat i abandonat per tots, rep el consol de trobar a la seva Mare.

6

CONFRARIA DE LA SANTA FAÇ

Pas de la trobada de Jesús amb la Verònica

Pujant al Calvari, ajudat pel bon Cirineu, Jesús deixa gravat el seu rostre al mantell de la Verònica que li ha eixugat la cara.

10

CONFRARIA DEL DAVALLAMENT

Pas del Davallament de Jesús

Josep d'Arimatea i Nicodem desclaven pietosament Jesús de la creu i l'entreguen a la seva Mare.

7

CONFRARIA DE LA PASSIÓ

Pas de l'Agonia de Jesucrist

Jesús clavat a la creu, segons els costums romans, es dirigeix a la seva Mare i al deixeble Joan.

11

CONGREGACIÓ DE LA MARE DE DÉU DELS DOLORS

Pas de la Dolorosa

A Maria, veient al seu Fill mort, se li complia la profecia de Simeó per la qual una espasa de dolor travessaria el seu cor.

8

ARXICONFRARIA DE LA PASSIÓ I MORT DE NOSTRE SENYOR JESUCRIST

Creu d'Improperis

Creu amb els objectes més rellevants de la Passió: escales de la crucifixió, la llança, la canya amb una esponja, etc.

12

CONFRARIA DEL SANT SEPULCRE

Pas dels Perfums

Les santes dones ajuden a amortallar el cos de Jesús amb un llençol i perfums, tal com era costum d'enterrar entre els jueus.

9

ARXICONFRARIA DE LA PURÍSSIMA SANG DE NOSTRE SENYOR JESUCRIST

Imatge de Jesús Crucificat

La figura de Jesús mort a la creu és el cim de la Passió i signe de redempció. És el centre de la nostra processó.

Pas del Sant Sepulcre

Jesús fou dipositat en un sepulcre nou, tallat en la roca i custodiat per uns guàrdies, d'on ressuscità al tercer dia.

EXPOSANTA

Església dels Dolors

Programa 2017

Lloc:
A l'església dels Dolors

Dies:
Del 7 al 13 d'abril de 2017

Horari:
Matins d'11 a 13:30 h
Tardes de 17 a 20 h
Dia 13 d'11 a 14 h (tarda tancat)

EXPOSANTA, un nou museu a Girona

Programa 2017

Arriba la primavera a Girona i la Junta de Confraries comença a preparar la nostra ciutat per tornar a revivre la Passió i Mort de Nostre Senyor, amb diversos actes que la fan encara més característica i genuïna. Una de les activitats que es preparen amb més il·lusió per aquells qui vetllem per mantenir aquestes tradicions és l'Exposanta, una exposició dels passos que cada any surten pels diferents carrers de la ciutat i, a més, on podem trobar interessants objectes, vestits, pintures, cartells antics... Tots aquests elements ens ajuden a entendre molt millor la història i la realitat de la nostra Setmana Santa. Tant és així, que l'Església dels Dolors de Girona es converteix durant uns dies en un dels Museus de la ciutat on s'hi pot apreciar de ben a prop les indumentàries dels manaies o el porrer; el pas del Sant Sepulcre o la Santa Faç entre d'altres conjunts escultòrics, les diferents vestes de les dotze confraries que surten a la Processó, la col·lecció de cartells i programes de la Setmana Santa Gironina i, tot allò, dintre d'un marc incomparable, una església plena d'història, amb unes parets de les que pengen sis magnífiques obres de Marià Colomer, i que és seu de la Junta de Confraries des de fa uns anys.

Des d'aquestes lletres, volem animar a tot aquell, gironí o visitant, a que s'apropi a aquesta mostra única. Realment és una sort el poder gaudir de la nostra Setmana Santa de tant a prop. D'aquí que hem d'estimar la nostra història, l'hem de conèixer i, hem de gaudir del meravellós patrimoni que tenim, amb oportunitats com aquestes.

Emiliano Castro Gómez
Membre de la Junta de Confraries

- 1.- Manaia
- 2.- Porrer
- 3.- Creu Processional
- 4.- Confrare Jesús i els Nens
- 5.- Confrare Sant Honorat
- 6.- Confrare Sant Isidre Llaurador i
Sant Galderic
- 7.- Confrare Jesús Crucificat
- 8.- Confrare del Silenci
- 9.- Confrare de la Santa Faç
- 10.- Confrare de la Puríssima Sang
- 11.- Confrare de la Passió i Mort
- 12.- Confrare de la Passió
- 13.- Confrare del Davallament
- 14.- Confrare dels Dolors
- 15.- Confrare del Sant Sepulcre
- 16.- Guàrdia Noble
Confraria Sant Sepulcre

Tenen un preu mòdic, que es destina a subvencionar els actes que s'organitzen. Es poden trobar a la Junta de Confraries, durant l'exposició dels Dolors o bé mitjançant les confraries.
Moltes gràcies.

RECORDS DE SETMANA SANTA

La Junta de Confraries de Girona, amb l'ànim de donar difusió, així com de popularitzar-los disposa d'una sèrie d'objectes de record per col·leccionista o regal, així mateix de materials per vestimenta de vestes, que figuren a la pàgina i que es poden adquirir durant la Setmana Santa a l'Exposanta de l'Església dels Dolors i a la botiga instal·lada el dissabte 8 d'abril, a la Rambla Llibertat i el Divendres Sant, dia 14 d'abril a la plaça de la Catedral.

Concert XX ANIVERSARI

Setmana Santa

1a PART:

1. La Entrada (PD)Q. Esquembre
2. Caravan D. Ellington
3. Ragón Fález (PD)E. Cebrián Ruíz
4. Sing, sing, sing..... Louis Prima
5. Domingo Ortega (PD)..... Ledesma i Oropesa

2a PART:

6. Cha-cha-chá Flamenco Luis Araque
7. Cid..... Pedro Joaquín Francés
8. El Saltiró de la Cardina..... Vicenç Bou
9. La Santa EspinaEnric Morena
- 10.Girona m'enamoraJ. A. Viladesau

DIRECTOR: JOSÉ ANTONIO REBOLLAR SORRIBES

Amb la col·laboració de l'Associació de Restaurants de la Plaça Independència

TRADICIONAL CONCERT DISSABTE SANT

Programa 2017

A CÀRREC DE LA BANDA DE MÚSICA “LA LIRA” DE L'ASSOCIACIÓ CULTURAL DE LA ROCA DE VILAFAMÉS (Castelló)

DIRECTOR: José Antonio Rebollar Sorribes

DATA: 15 d'abril de 2017

LLOC: Plaça Independència - **HORA:** A les 12 del migdia

ORGANITZEN: Junta de Confraries de
Setmana Santa de Girona i el GEiEG

COL-LABORA: Ajuntament de Girona

En cas de pluja el concert se celebrarà al Centre Cultural La Mercè

Setmana Santa 2016

En el cor de la Bíblia

per Joan Ferrer

Professor de la Universitat de Girona
i de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona

Una notícia de diari

El diari *Ara* va publicar el dijous 11 de febrer de 2016 una notícia signada per Isidre Estévez que donava la notícia següent: «Einstein tenia raó: les ones gravitatòries existeixen. Científics dels Estats Units detecten les ones produïdes pel xoc de dos forats negres. La troballa confirma la teoria de la relativitat.»

(http://www.ara.cat/societat/ones-gravitacionals-univers-forats-negres_0_1520848089.html)

El nostre món se sol sentir feliç davant de notícies d'aquesta mena, que mostren la confiança en el saber i en el coneixement científic de la realitat que la humanitat va adquirint. Però hi ha una pregunta inquietant que a mi em neguiteja profundament davant de notícies com ara aquesta: «Quin sentit té això per a la nostra vida?» La recerca del sentit és per a mi la *qüestió* fonamental de tot saber.

L'experiència cristiana cerca sempre el sentit en les Sagrades Escripures, que constitueixen la gran narració, que és capaç de donar sentit a la realitat. Els llibres de la Bíblia són portadors de paraules tan poderoses que fan que tota la realitat adquireixi sentit.

La notícia de la gran descoberta científica de què es van fer ressò tots els diaris del món a què m'acabo de referir, em va portar a la memòria un vell poema —que és una pregària— del llibre dels Salms:

El cel parla de la glòria de Déu,
 l'estelada anuncia el que han fet les seves mans.
 Els dies, l'un a l'altre es transmeten el missatge,
 l'una a l'altra se'l revelen les nits.
 Silenciosament, sense paraules,
 sense que ningú els senti la veu,
 el seu anunci s'escampa a tota la terra,
 escolten el seu llenguatge fins als límits del món (Salm 19,2-5).

Hi ha una saviesa superior en aquest text: ens remet a Déu, font de sentit de tota la realitat. Els vells salmistes que no sabien res de la física moderna, ni de la teoria de la relativitat, ni de les seves complexíssimes equacions, sabien que tot tenia *sentit* i que el sentit era una *realitat donada* —un do, que es rep per gràcia—, i que la humanitat, dialogant amb aquests vells llibres pot trobar aquest sentit.

De la mateixa manera que cada persona va descobrint que la seva vida forma part d'una història, que els seus pares li aniran descobrint, la gran biblioteca de la història religiosa de la humanitat que és la Bíblia va *revelant* la possibilitat de sentit què hi ha en tota realitat, en tant que remet a Déu, que és el *misteri* del món.

Com en un joc de miralls

La Bíblia conté paraules tan poderoses, que ha fet que la història de la cultura occidental s'hi referís constantment: la cultura s'ha emmirallat en la Bíblia i, d'alguna manera, l'art i la cultura han marcat la nostra comprensió de la Bíblia i del misteri de Déu que aquesta ens revela.

En aquestes pàgines seguirem alguns episodis d'aquest joc de miralls —que és en realitat un procés hermenèutic de reconeixement i donació de sentit— entre la Bíblia i la història de la cultura.

El qui va caure del cavall

La presència de la Bíblia en la història de l'art i de les literatures occidentals és impressionant. En realitat no es pot entrar a cap gran museu d'Europa amb la pretensió d'entendre alguna cosa sense disposar d'uns mínims coneixements bíblics. La força de determinades representacions artístiques del text ha estat tan gran que ha passat a formar part de la història cultural d'Occident. Un sol exemple serà suficient per a il·lustrar el poder de

les lectures artístiques del text sagrat. El quadre de Caravaggio (1571-1610) que se conserva a Santa Maria del Popolo de Roma representa la caiguda de Pau camí de Damasc, segons la narració de Lluç en el llibre dels Fets dels Apòstols capítol 9.

(https://it.wikipedia.org/wiki/Conversione_di_san_Paolo_%28Caravaggio%29)

El text diu això:

Saule, respirant encara amenaces i mort contra els deixebles del Senyor, anà a trobar el gran sacerdot i li demanà cartes adreçades a les sinagogues de Damasc per endur-se'n presos a Jerusalem els qui trobés adherits al Camí del Senyor, tant homes com dones. Quan Saule arribava prop de Damasc, de sobte l'envoltà una llum fulgurant que venia del cel. Va caure a terra i sentí una veu que li deia: «Saule, Saule, per què em persegueixes?» Ell preguntà: «Qui ets, Senyor?» Li respongué: «Jo sóc Jesús, el qui tu persegueixes. Aixeca't, entra a la ciutat, i allà et diran el que has de fer.» Els homes que l'acompanyaven s'havien aturat, muts d'espant; sentien la veu, però no veien ningú. Quan Saule s'aixecà de terra, per més que obria els ulls, no veia res. Ells l'agafaren per la mà i el van portar fins a Damasc. Estigué tres dies sense veure-hi, i no menjava ni bevia (Actes 9,1-9).

És el famós text conegut com «la caiguda del cavall.» Una lectura atenta del text, però, ens mostra que Lluç mai no parla de cavalls ni permet suposar que en el context n'hi hagués cap. La narració diu simplement que Pau va caure a terra i que, després de l'experiència del diàleg amb el Senyor Jesús ressuscitat s'aixecà i continuà el camí cap a Damasc. D'altra banda, des del punt de vista històric, el fet més probable és que Pau mai no hagués viatjat muntat en un cavall pel simple fet que en el món antic els cavalls eren fonamentalment una arma de guerra, comparable, potser, als carros de combat moderns. La gent senzilla viatjava caminant o muntada en un animal humil com ara l'ase. «Caure del cavall» ha esdevingut gairebé una expressió proverbial en català per a parlar d'una persona que ha canviat la seva visió de la realitat o la seva manera de comportar-se. El cavall, però, ha estat una aportació de la lectura que els grans pintors van fer d'un text on l'animal no hi és. Es tracta d'un procés d'apropiació cultural que interpreta el text: els grans senyors i els reis de l'època del Renaixement es desplaçaven efectivament muntats a cavall, de manera que era gairebé natural que el viatge de Pau a Damasc i la caiguda pel camí fos interpretada i pintada com una caiguda del cavall.

Israel

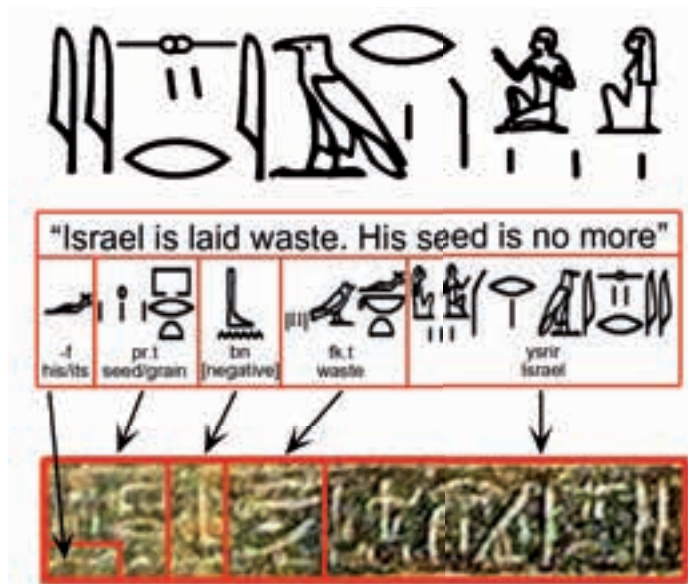
Israel, el poble de Déu, es troba constantment present en la Sagrada Escripura, però la seva aparició en la història és realment singular. El nom d'Israel apareix per primera vegada en un text que es pot datar amb precisió en una estela egípcia que pretén ser l'acta de defunció d'aquest poble.

Aquesta estela de 3,16 metres d'alçària i 1,63 d'amplària va ser descoberta l'any 1896 per Sir Flinders Petrie prop de Tebes i actualment es troba en el Museu Egipci del Caire (galeria 13 de la planta baixa: JE 31408). Conté 28 línies de text jeroglífic. Ha de ser de l'any 1208 aC. Merneptà, fill del famós faraó Ramsès II, durant l'estiu del cinquè any del seu regnat realitzà una important campanya militar contra Líbia. Aquesta gran estela triomfal està dedicada a aquesta victòria (23 línies de text). Després del text, seguint els esquemes retòrics i jactanciosos de la propaganda política dels faraons, passa a descriure la situació d'altres enemics: Hatti, els hitites, Canaan —el nom del país—, Ascaló i Guèzer —dues ciutats ben conegudes de la plana costanera—, Ianoam —cal situar-la a la Transjordània, a Basan o Hauran, prop d'un afluent del Jarmuc—,

Israel i Kharu, que en aquesta època ha de ser un sinònim de Canaan. En la línia 26 apareix el nom d'Israel (*Yasir'il*) amb el determinatiu egipci que designa un grup ètnic (no una ciutat estat): un home i una dona sobre tres ratlletes, amb l'explicació «Israel és arrasat; la seva llavor/fruit ja no existeix.»

Israel és, doncs, en el segle XIII aC, segon les fonts egípcies, un grup humà que possiblement habitava a la regió de la Transjordània i que el faraó es jacta d'haver destruït. El primer esment d'Israel extern a la Bíblia és la seva acta de defunció. A partir d'aquí comença la història del poble de Déu, Israel, que la Bíblia —la gran biblioteca del poble d'Israel— descriurà des de la perspectiva de la seva fe en Déu, que li donà origen. El vell profeta Osees ho formularà amb la seva poesia admirable: «Quan Israel era un noi me'l vaig estimar, d'Egipte vaig cridar el meu fill» (Osees 11,1).

(https://en.wikipedia.org/wiki/Merneptah_Stele)

L'anti-Èxode

(Arxiu de fotografies de l'Associació Bíblica de Catalunya)

L'any 1799, Napoleó Bonaparte comença l'anomenada campanya d'Egipte. L'objectiu polític de l'expedició se situa en el context de la rivalitat entre Gran Bretanya i França per a dominar el món. El cos expedicionari anava acompanyat d'un gran equip de científics —historiadors, botànics, dissenyadors—, que realitzaren un treball imponent que es publicà entre els anys 1809-1829. El títol de la monumental col·lecció, que en la primera edició constava de 23 volums era: *Description de l'Égypte ou Recueil des observations et des recherches qui ont été faites en Égypte pendant l'expédition de l'armée française, publié par les ordres de sa majesté l'empereur Napoléon le Grand*. Aquesta obra ha tingut una influència cultural incalculable, ja que donà origen al naixement de l'egiptologia com a ciència.

SCÈNE D'ÉQUIPE EN ÉQUIPE SUR LA FACE NORD DU PALAIS

En el volum III (Thèbes, Karnak-A. pl. 40) hi ha el gravat del temple de Karnak a Tebes, que representa la batalla de Cadeix (1275), que enfrontà els exèrcits del poderós faraó Ramsès II (1279-1212 aC) amb el rei hitita Muwatalli. En l'actualitat el gravat es troba molt desgastat, però a la fi del segle XVIII, els dibuixants de l'*expédition d'Égypte* van poder veure clarament que el carro del faraó era dins de l'aigua del riu Orontes i que els cossos dels enemics suraven dins de l'aigua.

Resulta sorprenent que cap estudiós no hagi associat el gravat del temple de Karnak amb els fet de l'Èxode: la gran narració de la sortida d'Egipte a través de les aigües és la plasmació en paraules d'un esdeveniment que és l'antítesi de la glòria del faraó totpoderós i victoriós:

El Senyor digué a Moisès: «Estén la mà cap al mar, i que les aigües tornin sobre els egipcis, els seus carros i els seus guerrers.» Moisès va estendre la mà cap al mar. En fer-se de dia, el mar va tornar al seu lloc, i els egipcis, que fugien, se'l van trobar al davant. El Senyor va precipitar els egipcis al mig del mar. Les aigües van tornar i cobriren els carros i els guerrers de tot l'exèrcit del faraó que havia entrat al mar darrere els israelites. No en va quedar ni un sol home. En canvi, els israelites havien caminat per terra eixuta enmig del mar, mentre les aigües els feien de muralla a dreta i a esquerra. Aquell dia, el Senyor va salvar Israel de les mans d'Egipte, i els israelites veieren els egipcis morts a la vora del mar. Israel va veure com el Senyor havia vençut Egipte amb la seva mà poderosa. El poble va sentir un gran respecte pel Senyor, i va creure en el Senyor i en Moisès, el seu servent. Llavors Moisès, amb els israelites, va entonar aquest càntic en honor del Senyor: Canto al Senyor per la seva gran victòria; ha tirat al mar cavalls i cavallers. Del Senyor em ve la força i el triomf, és ell qui m'ha salvat. És el meu Déu, i jo l'he de lloar, el Déu del meu pare, i jo l'he d'enaltir. El Senyor és un gran guerrer, el seu nom és «el Senyor». Els carros del faraó i el seu exèrcit, els ha llançat al mar. Els millors combatents s'han enfonsat al Mar Roig. Els han cobert les onades, han baixat al fons com una pedra. La teva dreta, Senyor, és forta i gloriosa. La teva dreta, Senyor, ha desfet l'enemic (Èxode 14,26-15,6).

La Paraula de Déu té el poder de transformar la realitat i de llegir la història amb uns altres ulls que permeten narrar altres històries: històries de salvació, obra de Déu.

Maria, en el *Magnificat*, ho formula de manera sublim.

Les obres del seu braç són potents: dispersa els homes de cor altiu, derroca els poderosos del soli i exalta els humils; omple de béns els pobres, i els rics se'n tornen sense res. Ha protegit Israel, el seu servent, com havia promès als nostres pares; s'ha recordat del seu amor a Abraham i a la seva descendència per sempre (Lluc 1,51-55).

El manament

El poble d'Israel gairebé no ha deixat a la història cap vestigi artístic. Si no posseïssim la Bíblia, gairebé no en sabríem res, del poble d'Israel: unes poques inscripcions en hebreu antic i comptades referències en cròniques dels grans imperis del món antic. En total seria poca cosa més que un poble marginal, que va viure a la zona muntanyosa de Palestina a la fi de l'edat del bronze i durant l'edat del ferro i que, per alguna raó inexplicable aconseguí de sobreviure a la deportació a què el va sotmetre el poderós Imperi neobabilònic de Nabucodonosor, de manera que subsistí durant les èpoques hel·lenística i romana.

Si no fos per aquesta formidable biblioteca que és la Bíblia, la cultura d'Israel seria una cosa marginal, d'interès sols per als arqueòlegs i els historiadors del món antic. La Bíblia, però, és una fenomen únic: conté més pàgines de caràcter històric, religiós i literari que tota la producció en aquests temes dels grans imperis d'Egipte i Mesopotàmia, que subsistiren al llarg de mil·lennis i que posseïren un poder incalculable.

La Bíblia, però, consagra el poder de la paraula i impedeix les representacions per motius teològics:

No et facis cap imatge del que hi ha dalt al cel, aquí baix a la terra o en les aigües d'aquí baix
(Èxode 20,4).

L'única imatge possible és la persona humana, que és imatge de Déu. Totes les altres representacions són ídols i s'han de destruir.

Ja que Israel no ha llegat imatges a la posteritat, sols ens resta el recurs a mirar els mateixos manuscrits hebreus que ens han transmès el text sagrat. La Bíblia hebrea ha arribat al món modern gràcies als grans manuscrits masorètics, anomenats així pels masorettes, els savis que entre els segles VI i X dC preservaren el text autèntic de la Bíblia amb un conjunt de notes crítiques i explicatives copiades en els marges del text bíblic. Aquests manuscrits són d'una sobrietat absoluta.

El fragment que reproduïxo tot seguit correspon a Deuteronom 6,4 segons el Còdex de Leningrad (L), el manuscrit complet més antic conservat de la Bíblia hebrea. Va ser copiat l'any 1008-1009 en el Caire per l'escriba Xemuél ben Yaaqob, que va seguir els manuscrits fidedignes d'Aharon ben Moixé ben Aixer de Tibèries. Consta de 491 folis de pergami i va pertànyer a la col·lecció de l'erudit Abraham Firkovich (1862) abans de passar a la Biblioteca Nacional de Rússia de Sant Petersburg. Aquest manuscrit constitueix la base de totes les edicions modernes del text hebreu i arameu de l'Antic Testament, a partir de les quals es realitzen les traduccions del text bíblic a les diverses llengües modernes.

El text de la gran professió de fe d'Israel continguda en aquest versicle: «ESCOLTA, Israel: el Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'ÚNIC» es troba marcat per dues notes masorètiques que indiquen dues singularitats del text. Es tracta de dues lletres làmed amb un punt a sobre, convenció que indica que es tracta d'un detall que passat una sola vegada en el text de la Bíblia: la darrera lletra de la primer paraula de la professió de fe (*xemà*) és una ain que es troba escrita amb un tipus de lletra més gran que la de l'escriptura normal. Cal recordar que l'alefat hebreu no té lletres majúscules. Això mateix passa amb la darrera lletra de la professió de fe (*ehad*): la dàlet també es troba escrita amb cos més gran.

Què pot significar aquesta advertència tan singular en aquest versicle de la Bíblia? (Recordem que el manuscrit L sols escriu en caràcters més grans, a més d'aquests dos casos que aquí analitzem, la lletra nun de la paraula *mixpatan* 'la causa d'elles' de Nombres 27,5, per alguna raó ignota que mai ningú no ha sabut explicar). L'advertiment dels savis escribes, que van transmetre amb tanta cura el text bíblic, en aquest vers fonamental serveix perquè els lectors s'adonin que es troben davant d'un text especialment singular de la professió de fe d'Israel, que conté l'únic manament de la Paraula de Déu que és escoltar aquesta Paraula.

Hem de recordar aquí que en la tradició jueva —i aquest ensenyament és molt significatiu—, el Decàleg no és anomenat, com en la tradició cristiana «els deu manaments», sinó les «deu paraules», perquè en realitat sols hi ha un manament fonamental: escoltar la Paraula de Déu, perquè tal com ensenya el Deuteronomi 8,3 i recorda l’Evangeli segons Mateu 4,4:

L’home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.

Gènesi 3

La cèlebre narració del que sant Agustí anomenà el *peccatum originale* (‘el pecat original’) de Gènesi 2,4-3,24 —tot i que l’expressió mai no apareix en la Sagrada Escripura— ha estat estudiada i representada innumbrables vegades al llarg dels segles, però crec que ningú va comprendre amb tanta profunditat el text del Gènesi com el miniaturista de *Les Très Riches Heures du duc de Berry*, un còdex preciós que es conserva al Musée Condé de Chantilly, il·lustrat pels germans Limbourg (s. xv), refinats representants del gòtic internacional, que ja es troba en camí del realisme.

El foli 25 conté una deliciosa escena que és en si mateixa una pregona exegesi de Gènesi 3. La primera imatge, que és la que aquí ens interessa, representa Eva nua que parla amb la serp, que es troba enrotllada en « l’arbre que hi ha al mig del jardí» (Gènesi 3,3). L’artista va entendre que aquesta serp que parla —i que, per tant, no es troba descrita en els tractats de zoologia— tenia la cua d’una serp, però la cara, de manera sorprenent, és la de la mateixa Eva.

El text conté una resposta a aquella pregunta inquietant sobre l’origen del mal, que tant preocupà els savis d’Israel, i que té com a punt culminant el text del Gènesi: *d’où ve el mal?*

(https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Folio_25v_-_The_Garden_of_Eden.jpg)

El poble d'Israel experimentà el mal al llarg de la seva història i el formulà en termes de pecat. Ho veiem ben clar en la cèlebre oració del rei Salomó en la consagració del temple de Jerusalem: «Si alguns pequen contra tu, perquè no hi ha home que no pequi, i tu, indignat contra ells, permets que els enemics els vencin, i els vencedors se'ls emporten captius en un país enemic, llunyà o proper» (1Reis 8,46). Aquest mal no pot procedir de Déu, com en els antics mites mesopotàmics que explicaven que els homes havien estat formats amb la sang d'un déu caigut, de manera que el mal tenia un origen diví. Déu havia creat un món bo: «Déu veié que tot el que havia fet era molt bo» (Gènesi 1,31). Com s'explica, aleshores, la irrupció del mal en un món bo?

Els savis d'Israel que van escriure les narracions dels orígens, que constitueixen el proemi de les Sagrades Escripures, sabien que el mal prové del cor humà, tot que les persones han estat creades bones per Déu mateix. Hi ha un misteri d'iniquitat que no pot ser explicat. Israel el formulà a través d'una narració mítica en què una serp enganya els humans i aquests es deixen enganyar. Els humans, però, no som el Mal, amb majúscules, perquè hi ha algú que ens enganya. En tot cas, els savis d'Israel, que estimaven la creació de Déu, ens diuen que fem el mal; és a dir, que no som malvats radicalment. Gènesi 3 expressa un pregó amor envers la persona humana, amb totes les seves debilitats. Aquesta és la raó de la figura de la serp, que serveix per a expressar que el mal no procedeix de Déu, ni tampoc de l'home, almenys en primer grau o de forma radical.

Aquesta saviesa va ser la que van comprendre perfectament, penso, els miniaturistes que en el segle xv van dibuixar per al noble Jean de France, el duc de Berry, el bell llibre d'hores que avui coneixem com *Les Très Riches Heures*. Allí la cara de la serp és un mirall de la cara d'Eva, perquè el mal, que consisteix a no escoltar la veu de Déu per fer cas d'altres veus, té un rostre que se s'assembla molt al de cadascun de nosaltres.

El naixement del Senyor

El P. Raymond E. Brown (1928-1998), que va ser un dels més grans estudiosos catòlics de les Sagrades Escripures del segle xx, va escriure dues obres especialment significatives: una dedicada al naixement del Senyor (*The Birth of the Messiah* 1993) i una altra a la mort del Messies (*The Death of the Messiah* 1994). Algú li preguntà en una ocasió: «Pare Brown, quan escriureu un llibre sobre la resurrecció del Senyor?» I la resposta del savi va ser contundent: «Ja he escrit dos llibres sobre la resurrecció de Jesús.»

En efecte, les Sagrades Escripures tenen el centre en la resurrecció del Senyor. El gran focus que il·lumina tota la Bíblia és la resurrecció de Jesús. Ens trobem davant la paradoxa que fins i tot la Bíblia hebrea és una biblioteca tan complexa que té el centre fora de si mateixa: en una altra biblioteca, la del Nou Testament. Totes les escriptures es llegeixen des de la resurrecció del Messies Jesús de Natzaret.

(<http://picasaweb.google.com/112361074095908248086/IlVoltoLavoro?gsessionid=NH1F8sLna6VF9i0rZnc7Yw#5492946254106251586>)

El quadre que he triat com a culminació d'aquest breu itinerari sobre la història dels efectes de la Sagrada Escripura té per títol *La Nativitat del Cristo* (Novgorod 1475) i pertany a la col·lecció del Banco Abrosiano Veneto. És, per a mi, una obra excepcional perquè el pintor anònim va saber plasmar de manera fulgurant aquesta veritat que afecta tota la història de la interpretació de les Sagrades Escripures i ho representà pintant el bressol del nen Jesús en forma de sepulcre. Ens trobem davant d'una paradoxa, però sols podem parlar del naixement de Jesús des de la seva resurrecció, que és la culminació de l'obra de Déu. Pau ho formula amb claredat en la salutació de la seva Carta als Romans: «Aquest evangeli, que Déu ja havia promès pels seus profetes en les Escripures santes, es refereix al seu Fill, descendent de David pel que fa al llinatge humà, però, per obra de l'Esperit Sant, entronitzat com a Fill poderós de Déu en virtut de la seva resurrecció d'entre els morts» (Romans 1,2-4).

El misteri de l'infant que neix a Betlem sols es pot meditar a la llum de la creu i de la resurrecció. Arribar a comprendre això és haver entrat en el fons del missatge de les Escripures Sagrades. El quadre és un poema bíblic. L'infant faixat amb bolquers és com Salomó: «En néixer, vaig aspirar l'aire que tothom respira i m'acollí la mateixa terra que acull tothom. Com un nadó qualsevol, vaig fer plorant el primer crit. Em vaig criar entre bolquers, envoltat d'atencions» (Saviesa 7,3-4). Jesús ajagut en aquest «pessebre» tan singular evoca la profecia d'Isaïes 1,3: «Un bou coneix el seu propietari, i un ase, l'estable del seu amo.» Maria, la mare de Jesús per la seva maternitat virginal és el signe de la filiació divina de tots els batejats. En encarnar-se en la humanitat i néixer com un home, Déu confereix a la vida i a la mort de les persones un significat absolutament nou: Déu no s'esgota en la humanitat, sinó que la transfigura i la divinitza. Maria és la realització i la figura d'aquesta veritat.

Conclusió

La Bíblia és el «gran codi» per a les cultures del món (Verbum Domini § 110). En la seva rica biblioteca hi ressona la Paraula de Déu i els homes i les dones de tots els temps, que sentit la realitat de la profecia del vell profeta-pastor Amós —«Vénen dies que enviaré fam al país: no fam de pa ni set d'aigua, sinó fam d'escoltar la meua paraula» (Amós 8,11)— hi percebem, com si fos un murmuri, el mateix Déu fet Paraula que, tal com va anunciar Isaïes, amb la força incomparable de la seva veu, ens diu:

Tal com la pluja i la neu cauen del cel
i no hi tornen, sinó que amaren la terra
i la fecunden, i la fan germinar
fins que dóna llavor als sembradors i pa per a aliment,
així serà la paraula que surt dels meus llavis:
no tornarà a mi infecunda.
Realitzarà el que jo volia,
complirà la missió que jo li havia confiat (Isaïes 55,10-11).

La comprensió de la Paraula s'han enriquit al llarg dels segles: els exemples que hem comentat en aquestes pàgines han volgut ser sols una aproximació a aquest tresor sense fons de què hom pot treure —parafraçant l'Evangeli segons Mateu 13,52— coses noves i coses velles, que ens ajuden a meditar el misteri que s'amaga dins d'aquesta Paraula de la qual depèn la nostra vida, tal com afirma el vell llibre del Deuteronomi 32,47.

- 1.- Viacrucis
- 2.- Diumenge de Rams
- 3.- Catedral sortida Manaies
- 4.- Confraria de la Santa Faç
- 5.- Arxiconfraria de la Passió
- 6.- Confraria del Silenci
- 7.- Confraria de Sant Honorat
- 8.- Congregació del Dolors
- 9.- Confraria del Sant Sepulcre
- 10.- Junta de Confraries
- 11.- Acte final a la Catedral

Col·laboracions

Cada any, el Divendres Sant, en acabar la processó del Sant Enterrament, cantem la nostra fe, entonant el *Crec en un Déu*.

La nostra veu, unida a la de tots els altres confreres, i a la de tots els qui han pogut assistir a aquell emocionant acte final, davant la façana de la nostra Catedral, va desgranant les veritats de la nostra fe: *Crec en un Déu, Pare totpoderós... i en Jesucrist, únic fill seu i Senyor nostre, el qual... nasqué de Maria Verge, patí... fou crucificat...*

I entre aquestes veritats destaca l'esclat de la nostra fe, quan cantem: ***Ressuscità el tercer dia d'entre els morts.***

Efectivament aquesta és la veritat més pregona de la nostra fe cristiana. Com diu sant Pau: *Si Crist no hagués ressuscitat seriem els qui faríem més llàstima de tots els homes.*

Però, realment el Crist ha ressuscitat. La nostra fe es fonamenta en aquest Crist, fill de Déu, que volgué néixer com un de nosaltres, fent-se home, i que després de sofrir la mort en creu, ressuscità d'entre els morts, per seure a la dreta de Déu.

Així mateix ho expressava el bisbe Jaume Camprodon en l'escrit que publicà el nostre programa de Setmana Santa de la Junta de Confraries en el darrer any del seu ministeri episcopal a la nostra Diòcesi, el 2001. Em plau de recordar-lo, ara que justament, després de la seva mort, el passat dia 26 de desembre, ha fet, també ell, definitivament aquest pas cap a la nova vida en el Crist Ressuscitat. Aquestes eren les seves paraules: *Fent córrer la imaginació, he pensat, alguna vegada, que la processó del Sant Enterrament quedaria més completa i arrodonida si en lloc de cloure-la el pas del Sant Sepulcre, que al cap i a la fi és on s'acaba la vida de tot mortal, es clogués amb un pas de la Resurrecció de Jesús, ja que la fe del baptisme va més enllà de la mort*".

Efectivament, si recordem la passió i la mort de Crist i les celebrem, és perquè són el preludi de la gloriosa resurrecció i la penyora de la vida eterna per a tots nosaltres.

Sí, creiem en la resurrecció i en la vida perdurable. Hi creiem i l'esperem. I per això la nostra vida és plena d'esperança.

Aquest és el principal testimoniatge que, com a cristians, hem de saber donar al nostre entorn. El nostre futur és en Déu. I si volem ressuscitar amb Crist, cal que ara visquem com ell, que passà pel món fent el bé. La vida és un do que hem rebut i per això hem d'estar disposats a donar-la, amb generositat, pel bé dels altres.

Aquest és, també, el testimoniatge que el bisbe Jaume ens ha donat a l'hora darrera de la seva vida. No oblidem que el seu lema episcopal fou: "Surrexit Dominus", és a dir: "El Senyor ha ressuscitat". I així ho ha manifestat en el seu testament espiritual. Valguin aquestes lletres com a reconeixement i agraïment a aquell que durant vint-i-vuit anys va ser el Bisbe de Girona, i com a tal ens va adreçar la seva paraula cada any en l'acte final de la processó del Divendres sant, abans d'entonar el *Crec en un Déu*.

8è CONGRÉS DE CONFRARIES DE SETMANA SANTA A VALLS

Programa 2017

El proppassat febrer vam tenir l'oportunitat de compartir un nou congrés de confraries amb una bona colla de confreres de tot Catalunya i Perpinyà. Mantenim viu el record del 2n Congrés, celebrat a Girona l'any 2005, i constatem amb il·lusió que hi ha voluntat de seguir endavant. El proper congrés se celebrarà a Lleida, l'any 2019.

El Congrés de Valls va iniciar-se amb un acte institucional, amb la presència de l'Alcalde de Valls, el president de l'Agrupació de confraries i germandats de Valls, l'Arquebisbe de Tarragona i el Director General d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, qui va fer la primera ponència. Les altres ponències van anar a càrrec de Joan Rigol, Doctor en Teologia, i que ha estat Conseller de Treball, Conseller de Cultura i President del Parlament, a Catalunya; i Mn. Miquel Barbarà, sociòleg i delegat diocesà de les Associacions de Setmana Santa de l'Arquebisbat de Tarragona.

JOAN RIGOL va afirmar que en l'interior de totes les persones hi ha un sentit religiós molt profund. Un sentiment que mostra als altres que a l'interior de les seves vides hi ha un respecte i una dimensió fonamental i transcendent. Els confreres tenen a dins aquesta llavor i ho transmeten quan desfilen en les nostres processons, però dins seu tenen també altres elements externs que poden portar a viure-ho diferent. Això passa, sobre tot, als joves, que potser no han rebut aquella transmissió de valors que, en l'antigor, es produïa a través de la família. Ara reben molts més impactes, des dels mitjans de comunicació, les xarxes socials, les noves tecnologies, i allò que es transmetia a través del pares queda afeblit.

Déu es va fer home, va morir i va ressuscitar. Va assumir un gran patiment i va ressuscitar. Va donar un gran testimoni. Quan les confraries assumeixen fer la seva manifestació religiosa, en el fons estan recordant a la societat que el dolor forma part de la vida humana i amb el testimoni de Jesucrist, estan donant un missatge sobre el sentit del dolor i la mort. Estan donant un testimoni. Però no hi ha testimoni possible si no hi ha experiència i vivència prèvia dins de cadascú. Allò que es testimonia és allò que s'està vivint. No és una obra de teatre.

Les confraries donen testimoni de la seva fe i del missatge que el dolor de la humanitat crida a la solidaritat. L'exemple màxim el dóna la persona de Jesús. La presència del Crist dolorós en el Divendres Sant il·lumina totes les situacions de dolor i de misèria. Volem arribar al cor de la gent amb el testimoni de Jesús, amb qui ens comprometem.

Els cristians hem d'assumir el nostre compromís. A més de portar el pes dels passos de Setmana Santa, hem de demostrar que ens fem solidaris amb el dolor del cor de la gent, ens hem de fer solidaris amb els refugiats. Des de les confraries hem de connectar amb les necessitats del nostre món.

Donem un testimoni desfilant pel carrer, acompanyant els passos que mostren Jesús en les expressions de dolor extrem, amb

seriositat i respecte. Aquest testimoni es dona si dins de cadascú hi ha una vivència personal i mostres d'estimació vers les persones que viuen el dolor en el seu cor.

Que qui ens vegi desfilant en la processó, vegi a aquella gent que durant tot l'any s'ha posat al costat dels qui pateixen profundament en la seva vida. Amb el compromís humà s'ha d'entendre allò que fem per tradició. Volem donar un exemple de sentit cristià des de la llibertat i l'estimació. I la nostra llibertat és fer allò que ens surt del cor. I el nostre missatge ha de ser aquest: coneixem el dolor, aportem sintonia amb el dolor dels altres però fem arribar el llenguatge de l'alegria, de l'esperança i que el nostre sentiment sigui compartit.

I les confraries han de ser capaces de connectar amb aquells joves que no han tingut la solidesa d'una tradició familiar basada en pares i avis... i que han tingut, en canvi, milers d'inputs de molts agents, però que veuen des del seu interior les injustícies i les desigualtats socials que hi ha al món. Aquesta connexió s'ha de fer perquè el missatge continuï. Aquest és el nostre gran repte.

Mossèn MIQUEL BARBARÀ, va oferir la seva ponència referint-se al missatge del Papa en l'Encíclica *Laudato si*, i plantejant diverses qüestions.

Començà preguntant-se si estem al dia del magisteri de l'Església. Ens fa falta molt d'interès per a la formació. Considera que s'hauria d'exigir formació de tots, especialment pels qui formen la junta d'una confraria.

Tot seguit va referir-se a la identitat. Tenir clar el que hem de ser per determinar el que hem de fer i no caure en un procés de desidentificació de les confraries. Conèixer per on van avui els nous camins de l'Església, entendre què creiem i volem viure, per a ser veritables seguidors de Jesucrist.

Ens cal especialment el sentit de pertinença per donar un bon testimoniatge d'Església en la nostra societat. Aquest sentit de pertinença vol dir sentir-se membre de la confraria i per això cal conèixer bé la nostra pròpia confraria, la seva història, els seus valors, la seva manera de fer, quines coses la distingeixen de les altres, quina és la seva identitat, per mantenir aquesta identitat pròpia i viure els trets identitaris.

A més d'aquests sentits de pertinença i d'identitat, cal tenir clar que cap confraria té la totalitat, sinó que hem de tenir com a referència el conjunt de la Comunitat Cristiana, la parròquia o la diòcesi. Hem de restar oberts a altres grups, per no caure en el sectarisme, tancats en si mateixos.

Tot seguit, Mn. Barbarà va referir-se a la necessitat de les confraries d'entendre bé que les celebracions de la Setmana Santa no acaben el Divendres Sant sinó que acaben amb la Vetlla Pasqual i la Resurrecció. La processó és una continuïtat de la celebració litúrgica que surt al carrer. Per tant, el que manifestem al carrer és allò que hem celebrat junts en l'acció litúrgica. No podem manifestar al carrer allò que no hem celebrat, perquè ho convertiríem en una simple manifestació cultural o folklòrica.

A partir de les diverses ponències i comunicacions, es van elaborar unes conclusions que van presentar-se, primer, a la Coordinadora Catalana de Confraries i, tot seguit a tots els participants del Congrés. Finalment, ens vam trobar tots en la celebració eucarística, presidits per l'Arquebisbe de Tarragona.

Transcrivim, a continuació, les conclusions del Congrés. Val molt la pena llegir-les i reflexionar-les, personalment i en el si de cadascuna de les nostres confraries.

CONCLUSIONS del 8è Congrés de Confraries de Setmana Santa de Catalunya, a Valls febrer de 2017.

Per a fer més sòlida la identitat de les Confraries, en el present:

- Ser més coneixedors de la història de la Confraria, recollir la documentació del passat, guardar la documentació del present (audiovisual i escrita)... així es podrà ser més fidels als seus orígens, i, en tot cas, deixar constància pel futur.
- Fer un esforç conjunt per fixar millor els objectius de la Confraria, d'acord amb els seus Estatuts, definint el que vol ser. Després senyalar com avençar en la consecució d'aquests objectius.
- Fer-se un lloc en la ciutat, tot aconseguint el seu reconeixement cívic, afermant la seva pròpia identitat i presentant un programa d'activitats, durant tot l'any, que, a més de ser de l'interès dels ciutadans, estiguin d'acord amb els objectius dels seus Estatuts.
- Desenvolupar la solidaritat dels confreres i del conjunt de la Confraria (per ser fidels amb els seus orígens i per respondre a les necessitats socials actuals), amb una activitat pròpia, si és possible, i sempre col·laborant amb les entitats solidàries de la ciutat, sobretot amb les de les parròquies.
- Insistir que els confreres participin en les celebracions litúrgiques de la Setmana Santa, de les quals són complement, no substitució, les manifestacions de religiositat popular al carrer.

Per a afrontar els reptes de futur que tenen plantejades les Confraries:

- Entroncar amb les noves generacions i amb la seva sensibilitat, tan pel que fa als sentiments religiosos com amb el seu sentit solidari (manifestada segurament de manera diferent de la dels grans).
- Fer per maneres de comunicar el missatge del sentit cristià del sofriment i de la mort a les persones i col·lectius sofrents o per causa de la injustícia o per causa de malaltia i dels contratemps de la vida (ja que traïem al carrer les representacions dels misteris de la passió i mort del Senyor).
- Fer passos en la vinculació a la parròquia de referència amb iniciatives concretes (participació en el Consell, fent-se present en la vida, les activitats i els serveis de la parròquia, superant el desconeixement i els prejudicis que hi pugui haver, procurant que el rector i els preveres de la parròquia siguin els consiliaris de les confraries, etc.).

Així afavorim el sentit de pertinença a la parròquia i a l'Església.

- Organitzar de forma periòdica la formació dels confreres, que sigui la base més important per motivar la seva participació en els actes de la Confraria, per anar descobrint el sentit autèntic de la religiositat popular, per anar activant el testimoniatge que els correspon pel fet de pertànyer a una entitat religiosa.
- Connectar amb cristians catòlics provinents d'altres cultures (especialment els llatinoamericans) per intentar conèixer les seves formes de pietat, i veure si les podem assumir i ajudar a sumar a les nostres, tot des del respecte de les seves formes i de la seva situació social.

Josep Maria Nogué Regàs

Membre de la Junta de Confraries de Girona i de la Coordinadora Catalana de Confraries.

RECORDS “MUSICALS” DE LA SETMANA SANTA

Conscient de les meves limitacions a parlar sobre temes relacionats amb la Setmana Santa, he buscat refugi als meus records de joventut i a la meva professió de músic, on puc trepitjar un terreny més proper i més segur per tal d'atendre l'amable invitació d'escriure'n unes paraules.

El primer record que em ve a la memòria de la Setmana Santa és del meu poble, quan tenia sis o set anys. Encara ara visualitzo aquelles imatges: les vestidures dels figurants, el pas lent caminant al so dels tambors, els tocs i redobles marcant els passos que trencaven el silenci de la nit. Una nit, que per a un infant que lògicament no coneix la història d'aquella “comitiva”, resulta ser màgica, i a la vegada, circumscrita d'un profund sentit de respecte, potser també de tristor, i fins i tot, de por.

Ja en època de joventut, la meua percepció era totalment diferent: aquella visió lúgubre d'infant i adolescent, havia canviat per un sentiment més espiritual, i també, si se'm permet, d'un significat més popular. Però el que m'ha quedat més retingut, és quan, per raó de complir amb el servei militar, vaig intervenir com a músic de la banda militar a les processons de Setmana Santa de Girona i dels Dolors de Banyoles, entre altres; d'aquesta última, impressionava la manera en què alguns participants anaven descalços i lligats de peus. Recordo que els militars es prenién molt seriosament el seu paper a la processó; dies abans, el director de la banda donava instruccions de bon comportament i actitud solemne. El trasllat de la banda a finals dels vuitanta i una ciutadania que començava a optar per prescindir de l'estament militar a la processó, va fer que aquesta hi deixés de participar.

Més endavant, i com a professor de música, em va tocar explicar als alumnes els conceptes musicals a l'entorn de les processons: les formacions que hi intervenen (bandes civils i militars) i la música que s'hi interpreta (marxes de processó), amb les seves tres modalitats: lenta (de processó), ràpida (de desfilada) i d'honors, totes vigents des de fa quasi tres segles a la nostra processó.

UN GIRONÍ, INICIADOR DE COMPOSICIONS PER A LA SETMANA SANTA

A Catalunya i a Girona en concret, hi ha hagut poca tradició de bandes de música. Tampoc els compositors han sigut explícits a l'hora de compondre marxes de processó, però en la meua vessant d'investigador musical, em vaig trobar, ara fa uns anys, amb una gran sorpresa.

(2) Del programa de la Junta de Confraries de l'any 1950.

Dins els milers de fitxes i d'anotacions del meu arxiu, una em cridà l'atenció. *“Josep Font i Marimon (Lladó, 1839/Sevilla, 1898). Autor de la marxa de processó més antiga de la qual es conserva la partitura. Iniciador d'una destacada nissaga de compositors i intèrprets que van excel·lir en la creació de música per acompanyar els passos”*. Confesso que el contingut del text em va picar la curiositat d'aprofundir en la recerca del misteriós personatge altempordanès que ningú coneixia. Localitzats els telèfons de tots els Font de Sevilla, 13 en total; a la trucada núm. 7, la veu d'un sevillà amable responia així a la meua pregunta inicial: *“Disculpe usted. Estoy interesado en localizar a una familia de apellido Font vinculada por sus antepasados a la música y originarios de Lladó en la provincia de Gerona!”*.... Llarg silenci*“Caramba... pue uzté a dado en el clavo. Zoy Jozé-Ignacio Font Cabrera, biznieto de D. José Font Marimon, médico-cirujano de la plassa de toros de Sevilla, ahora jubilado”*. La resposta, amb to de veu jovial i un tarannà simpàtic que va anar in crescendo, acabà per facilitar-me partitures, fotografies i informació diversa sobre el seu besavi i tota la nissaga dels Font. Alguns d'ells són figures internacionals, com es pot deduir del reportatge que vaig escriure amb la periodista Elisenda Vidal al *Diari de Girona* l'any 2012 (1).

A Josep Font el destí el va portar de Lladó a terres andaluses, i a Sevilla es va introduir en el món dels 'passos'. Aquí és quan al 1895 crea Quinta Angustia, avui dia la marxa processional de la qual se'n conserva la partitura més antiga de la Setmana Santa andalusa. Josep Font i Marimon va ser director i intèrpret de trompa i va gaudir de prestigi. Cal dir que el mateix Giuseppe Verdi, quan va assistir a l'estrena de les seves òperes a Espanya, i després d'escollar-lo, li va demanar que formés part de l'orquestra durant la representació de l'òpera *Un ballo in maschera*. Actualment, el seu nét, Manuel Font de Anta, és potser un dels músics més coneguts de la nissaga dels Font. La seva marxa processional Amarguras, s'ha convertit en l'himne de la Setmana Santa andalusa.

LA PROCESSÓ DE GIRONA

(4) Vegí's: Joaquim Pla i Dalmau. *Els pífres i els tambors dels manaies de Girona*. Dominical del Diari de Girona, 26-3-1989.

A Girona és costum la participació de dues bandes: una de militar –civil en aquests moments–, i l'altre de tradició, la dels manaies. A l'Arxiu Municipal trobem documentada la intervenció de música instrumental a partir de l'any 1380. No serà, però, fins al 1520 quan intervenen músics acompanyant comitives i processons. Josep Grahit i Grau situa la primera participació dels manaies, a les processons del Dijous i Divendres Sant, a l'any 1751 (2).

Dels primitius instruments, Girona n'ha conservat dos de molt poc habituals a la península. El Pífir, de sonoritat aguda, afinat en *Si bemoll* i de la família de la flauta. Originàriament no tenia cap clau i els més

moderns en tenen només una, que correspon al Si natural. En la documentació municipal ve designat amb els noms de Piffa, Piffre, Pífero i Pífano. La primera vegada que apareix, amb el nom de Piffa, el va tocar un músic francès en la processó de 1520, i per això va rebre la quantitat de 5 sous. Sabem que aquest nom deriva del coronel Pffifer. L'instrument el van introduir els suïssos després de la batalla de Marignan al 1515, va passar a França i d'aquí va arribar a nosaltres(3). El segon instrument, la Ocarina, és un petit instrument de vent també sense claus, descendent de primitius xiulets fets de fang o d'ós. Morfològicament és un objecte globular, ovoide i lleugerament allargat. Durant tres segles se la va considerar un joguet. Etimològicament, *ocarina* ve de *ucarina*, diminutiu d'oca, en dialecte bolonyès. La presència avui d'aquests dos instruments a la Setmana Santa de Girona, tot i no ser efectius des d'un punt de vista musical per la seva limitada sonoritat i característiques rudimentàries, és un fet diferencial que cal preservar.

Una gran part de la història de la nostra processó la devem a Joaquim Pla i Dalmau (1917-2005), de qui aquest any es commemora el centenari del seu naixement. Ell va ser un referent i un pilar fonamental de les tradicions gironines i en la recuperació d'aquests instruments a la Banda dels Manaies en els primers anys de postguerra. Com a músic *amateur* tocava la flauta, d'aquí que va adaptar i compondre diverses marxes per a banda amb la inclusió de pifres i ocarines (4).

Seria interessant poder recuperar aquelles marxes que van escriure els gironins Francesc Perich i Joaquim Vidal, conegut com a *Vidalet* o *Barrabàs*, ambdós directors de la Banda de l'Hospici a finals del s. XIX, o la que va guardar molts anys el recordat Josep Baró Güell. Sabem que la marxa que s'interpreta en l'actualitat, prové d'en Francesc Pujol, àlies *Manel de les Casilles*, pregoner de l'Ajuntament, flabiolaire i flauta en el Trio que acostumava a acompanyar el Sant Crist en les diferents processons. Podria ser una bona idea, crear un concurs de composició de marxes de processó, on els compositors gironins hi participessin i poguéssim gaudir d'una Marxa cent per cent gironina, amb instruments de la nostra Cobla de sardanes com a fet distintiu. I també, per què no, poder escoltar, des d'un dels balcons del nostre barri vell, la Saeta d'en Joan Manuel Serrat, per exemple?

Feliç Setmana Santa!!!

(1) Lluís Brugués i Agustí i Elisenda Vidal i Comellas. *Música de Lladó per a la Setmana Santa de Sevilla*. Dominical del *Diari de Girona*, 1-4-2012

(3) Julián de Chía. *La Música en Gerona. Apuntes históricos*. Imp. Paciano Torres, 1886

El propassat dia 18 de setembre de 2016 va tenir lloc la ja tradicional trobada de les confraries de la Setmana Santa de Girona. Un dia perfecte de convivència, per poder compartir una estona amb esperit de germanor, abans de començar amb forces renovades l'any pastoral. En aquella ocasió, vam poder assistir a la Santa Missa a l'Església de Fornells de la Selva. Eucaristia oficiada per mossèn Pere Bellvert i Morente, consiliari de la confraria del Sant Sepulcre i canonge de la Catedral de Girona. I acompanyats per la Coral Santa Margarida, de Quart. Després, vam poder gaudir d'un fantàstic dinar al pavelló del local social de Quart. Tot seguit gaudirem amb l'actuació del magnífic Grup d'Havaneres de la Gent Gran del Casal Trueba, de Sant Feliu de Guíxols. Es va fer recollida de menjar i roba per Càritas i, en conjunt, va ser una diada molt agradable, amb anècdotes i bons moments.

En aquestes dates properes a la Setmana Santa, volem aprofitar per fer manifest l'esperit de convivència, de compartir uns amb altres bons moments i, també moments dolents, que ens facin créixer com a persones. Això sempre tenint en compte el nostre objectiu i la nostra tasca dintre de la institució que representem. I és que una confraria no és només un grup de persones que, un dia a l'any decideixen sortir al carrer per celebrar la Passió de Nostre Senyor. Ser confrare és portar una vida que intenti ser el reflex –al menys en certs aspectes– de la Doctrina del Mestre. És ajudar a l'altre, és estar al seu costat, és riure i plorar amb ell, és deixar de banda les rancúnies, les diferències i les enveges, és lluitar junts per un fi comú. És, en definitiva, estimar a l'altre com Déu ens estima ara i sempre.

Esperem, cada any, poder tornar a gaudir d'aquest i d'altres moments de trobada entre membres de les diferents confraries de la ciutat, i que junts poden continuar treballant amb la mateixa il·lusió com fins ara. I també aprofito aquestes línies per a dirigir-me a tot aquell que mai s'hagi apropiat a les confraries de la ciutat, per a què s'animin a descobrir que en cap cas són institucions tancades, sinó que tenen obertes les seves portes tots els dies de l'any, per rebre a tot aquell que desitgi acompanyar-nos a caminar pel mateix camí.

Emiliano Castro

Membre de la Junta de Confraries

Centre d'Estudis de la **Setmana Santa** **GIRONA**

El Centre d'Estudis de la Setmana Santa (CESS) enguany aporta al programa de la Junta de Confraries dues interessants col·laboracions. D'una banda l'autor Martirià Brugada Clotas amb el seu article titulat "La Verònica i la Santa Faç o la fusió de dues tradicions" descriu i analitza des d'un punt de vista històric aquesta tradició. Cal recordar que en la nostra iconogràfica gironina comptem des de 1951 amb el magnífic pas de la Santa Faç representant la trobada de Jesús amb la Verònica. Aquesta és obra del distingit i reconegut artista barceloní d'imatgeria religiosa Josep Maria Camps i Arnau (1879-1968). D'altra banda l'autor Àngel Rodríguez Vilagran amb l'article "La tradició del Via Crucis" ens endinsa en aquesta pietosa tradició al llarg de la història cristiana. Costum que a casa nostra té un espai significatiu de manifestació religiosa al Camí de les Creus o del Calvari situat més enllà de la Torre Gironella i del passeig arqueològic.

Amb aquestes dues aportacions que consten al present programa, a dia d'avui el CESS porta ja publicades desenes d'articles que se'ns dubte constitueixen material molt interessant pels estudiosos en la matèria de Setmana Santa a casa nostra. Col·laboracions efectuades totes elles de manera totalment altruista i desinteressada per part dels seus escriptors. És amb la voluntat del CESS de recordar i mantenir vives les diferents aportacions que any rere any s'han editat per part d'aquelles persones que gentilment sempre han volgut col·laborar que d'una manera molt especial les volem fer avinent bo i citant-les de manera explícita a la web de la Junta de Confraries. D'aquesta manera es vol facilitar i posar a l'abast d'aquelles persones que tinguin interès dels articles ja publicats a la secció del CESS així com una selecció de les principals col·laboracions que han estat editades des de temps ençà fins els nostres dies als diferents programes de la Junta de Confraries de la Setmana Santa.

Alhora cal dir que moltes de les col·laboracions anuals editades al programa de la Junta de Confraries, tenen també un valor afegit especial que li dóna la perspectiva del pas del temps passant aquest material a engruixir la història i la realitat de les confraries penitencials a casa nostra. Només cal llegir els articles dels programes antics que daten des de 1947 en endavant per posar en valor aquest conjunt de material que el CESS vol potenciar per la importància que en si mateix tenen i que són material molt apreciat per aquelles persones que tenen interès en tot el que fa referència a la Setmana Santa gironina.

Ramon Muntada i Artiles
Director del CESS Girona

LA VERÒNICA I LA SANTA FAÇ O LA FUSIÓ DE DUES TRADICIONS

Programa 2017

El nom de Verònica procedeix de les anomenades Actes de Pilat, un escrit apòcrif del s. II que s'amplià els segles successius. El text es presenta com unes memòries del governador Ponç Pilat on parla de la Passió del Senyor, de la seva mort, de la davallada als Inferns o Llimbs i de la resurrecció de Jesús. El text original és en grec i s'anomena Actes de Pilat. Quan es tradueix al llatí s'anomena Actes del Salvador.

Segons les Actes de Pilat, diu el text que en el moment del judici de Jesús davant de Pilat es presentà una dona a testificar a favor de Jesús dient: *"Jo patia pèrdues de sang, vaig tocar la borla del seu mantell i em vaig guarir"*. Però els acusadors de Jesús se la van treure de sobre dient: *"Segons la nostra llei, una dona no pot testimoniar"*. Aquesta dona que apareix fa referència a la que fou guarida per Jesús en el moment que li havia estat comunicat la gravetat de la filla de Jaire i es disposava a adreçar-se a casa d'aquell dirigent jueu. La narració es troba a Mc 5, 25 -34, Mt 9, 20 i Lc 8, 43-48.

I aquesta dona, valenta i intrèpida –segons la versió grega de les Actes de Pilat– s'anomenava Berenike o Berenice. Però, a partir d'una traducció maldestra al llatí, el nom fou transcrit com Verònica que, en una traducció encara més maldestra, s'afirma que significa "Veritable Icona", o sigui, "Autèntic retrat".

A aquesta descripció fonamental de la Verònica, s'hi ajuntà una altra narració, l'anomenat Vindica Salvatoris on es narra que Berenike guardava l'autèntic retrat del Rostre del Senyor, la Santa Faç. Berenike hauria encomanat aquest retrat a un pintor a qui ella mateixa li hauria donat el vel on es pintaria el Rostre Sagrat. Com és de suposar, la dona guardava el retrat amb estima i devoció.

Però aquest retrat de la Santa Faç, hauria estat requisat a Berenike per ser portat a Roma i mostrar-lo a l'emperador Tiberi, greument malalt. El trasllat no hauria estat en va ja que Tiberi s'hauria guarit només de veure'l.

Posteriorment, Berenike, desplaçada a Roma per no perdre tan valuós retrat, l'hauria recuperat i l'hauria lliurat al papa sant Climent, tercer successor de sant Pere. I aquest vel seria el que es custòdia a Sant Pere del Vaticà com bé recorda l'estàtua colossal de Francesco Mocchi (1580–1654), a la base d'un dels grans pilars que sostenen la cúpula. Altres llocs, però, s'atribueixen la custòdia del Sant Rostre, del Sacro Volto.

Textos posteriors també afegeixen que la pintura del Sant Rostre hauria estat reclamada pel rei d'Edesa per tal que guarís la seva filla igualment anomenada Berenike. I encara, complicant més la història, s'afirmà que aquesta mateixa filla del rei d'Edesa va ser la dona que tenia pèrdues de sang que tocà el mantell del Senyor i n'aconsegüí el retrat.

No és però fins el s. x que es comença a parlar de l'episodi actualment situat a la sisena estació del Viacrucis: *"la Verònica eixuga el rostre de Jesús"*. En aquest episodi es fonen la història de Berenike i la de la Santa Faç tal com es coneix actualment i que es desenvolupà al s. xv quan s'introduí a la pràctica popular del Viacrucis. L'estació recull doncs aquesta tradició que no incorpora cap evangeli: una dona pietosa i intrèpida s'apropà a Jesús; camí del Calvari, el Senyor tenia el rostre brut de "sang, pols i saliva"; i la dona, amb el seu vel, li eixugà el rostre. Com a agraïment, el Senyor hauria deixat estampada la seva Faç al vel de la dona.

I és així com s'hauria teixit una tradició que, poèticament, vol reivindicar la presència intrèpida de les dones acompanyant Jesús camí del Calvari i, en definitiva, acompanyant els sofrents de la humanitat. I en aquesta actitud es reflecteix la Faç resplendent del Senyor.

Creus del Via Crucis a l'església del Carme de Girona. Foto: Àngel Almazan

Els participants del “Via Crucis” –expressió llatina que significa “Camí de la Creu”– evoquen els moments més importants de la passió. Es tracta del recorregut que va fer Jesús carregat amb la creu des del pretori de Pilat fins a la muntanya del Calvari. Pietoses tradicions han volgut remuntar el seu origen als primer anys del cristianisme, assegurant que la pròpia mare de Jesús hauria marcat els llocs de la via dolorosa visitant-los assíduament.

És probable que malgrat la inestabilitat política (l'any 70 la legió romana va destruir Jerusalem) els llocs sants fossin sovintejats; documentalment però, ens hem de situar després de la pau, amb l'emperador Constantí (any

313). Sant Jeroni (+ 420) escriu: *“Adorar la terra que van trepitjar els peus del Senyor forma part de la nostra fe; el mateix que contemplar les petjades, encara recents com aquell qui diu, de la seva nativitat, de la seva creu i la seva passió”* (Carta a Desideri, 47).

Un testimoni important és el d'Egèria, una dona procedent de la península ibèrica que va pelegrinar a Terra Santa entre els anys 381 i 384. El seu *Diari d'un pelegrinatge a Terra Santa* (Centre de Pastoral Litúrgica, Barcelona, 2010), és una autèntica joia, al mateix temps que una obra imprescindible per a qualsevol amant de la terra de Jesús. Narra en primera persona la commemoració de la passió amb tot tipus de detalls. El Dijous Sant després de sopar, a les 7 de la tarda, els cristians acompanyats pel Bisbe es reunien a la muntanya de les Oliveres on cantaven salms, himnes, resaven i llegien lectures, com la relacionada amb la del Sant Sopar. Aquesta última a la cova on segons la tradició Jesús el va celebrar amb els apòstols. Durant tota la nit la passaven en vetlla pels diferents indrets de la muntanya que el mateix Jesús va trepitjar. A primera hora del matí es traslladaven fins al centre de la ciutat davant d'una Creu que representava la de Jesús. Era situada en un pati entre l'església del Calvari (anomenada *Martyrium*) o la del Sant Sepulcre (*Anàstasi*). Llavors els fidels anaven a descansar poca estona perquè pels volts de les 7 del matí tornaven a la Creu per adorar-la. A les 12 del migdia i durant tres hores es recitaven pregàries i lectures relacionades amb la passió: *“I a cada lectura i a cada oració l'emoció i els gemecs de tothom són extraordinaris; car no hi ha ningú, ni gran ni petit, que aquest dia, durant aquestes tres hores, no plori fins a un punt inimaginable, pel fet que el senyor hagi patit tot això per nosaltres”* (Egèria 37, 7). La resta del dia els cristians en processó es dirigien a altres esglésies. A la del Calvari es beneïen els catecúmens i els fidels. Els més resistents, s'hi quedaven en vetlla durant tota la nit i fins a l'endemà. Alguns han vist en aquestes processons de temple en temple un petit embrió del Via Crucis, ja que entenen que els llocs que visitaven aquell dia eren les “estacions” tal i com les entenem avui.

La devoció a la passió de Jesús a Occident al llarg dels segles naixeria dels mateixos pelegrins que havien estat a Jerusalem i que volien transportar aquells “llocs de passió” al seu país. L'anomenat “Camí de la Creu” amb estacions ja l'esmenta l'any 1294 el frare dominic Rinaldo di Monte Crucis en el seu *Liber Peregrinationis*, després d'haver-hi pelegrinat. Per altra banda, el beat dominic Àlvar de Còrdova (+1430) va fer construir petites capelletes al convent amb les principals escenes de la passió. Cal mencionar el pelegrí anglès Guillem Wey, que arran de les visites a Terra Santa els anys 1458 i 1462, ja menciona el nombre de les catorze estacions.

Recordem també que els pares franciscans es van fer càrrec dels llocs sants l'any 1342 i van ser-ne, i són encara avui, els principals propagadors.

És molt important històricament el Via Crucis de les Creus de Girona (al barri de Torre Gironella), les estacions del qual estan situades en capelletes repartides al llarg del recorregut. És molt antic, promocionat pels pares

caputxins en la seva estada a Girona (1581-1835). Per tant, podria datar de finals del segle XVI o del XVII. Es convoca els quatre primers diumenges de Quaresma a la tarda. El cinquè, a l'interior de la catedral. L'organitza la Junta de Confraries.

Comprentent la dificultat que suposava pelegrinar a Terra Santa, bé sigui per conflictes bèl·lics o per qüestions econòmiques, el Papa Innocenci XI va concedir el 1686 als pares franciscans el dret d'erigir estacions a totes les seves esglésies d'arreu del món. Aquells membres de l'orde (inclosos els de l'orde terciària) que el practiquessin en temples franciscans obtenien les mateixes indulgències que si el fessin a Jerusalem. Benet XIII, el 1726, ho va ampliar després a tots els fidels, fossin franciscans o no, però amb la condició que el practiquessin en esglésies franciscanes. El 1731 el papa Climent XII va definir les catorze estacions i va permetre que qualsevol temple pogués tenir les creus (estacions) sempre i quan fossin beneïdes per un pare franciscà en el moment de col·locar-les. Una restricció que quedaria anul·lada el 1862. No ha d'estranyar, per tant, que a les esglésies es puguin veure clavades a les parets petites capelletes o creus que evoquen cada una d'aquestes estacions.

Cal mencionar el franciscà italià Leonardo de Porto Maurizio (1676-1751), que va aconseguir el 1750 dur-lo a terme al Coliseu de Roma. Des d'aleshores ha estat costum cada Divendres Sant que el Papa el presideixi.

No podem oblidar la Venerable olotina Lliberada Ferrarons (1803-1842) que el practicava en el camí de la muntanya que porta al Montsacopa. Data des de temps immemorials i encara avui es convoca amb èxit de participació.

El Via Crucis que generalment es realitza és el que es coneix com "tradicional" amb catorze estacions que combinen aspectes evangèlics i de la tradició. El papa Joan Pau II va proposar l'any 1991 un Via Crucis amb estacions més fidedignes als evangelis, afegint una quinzena estació relacionada amb la Resurrecció. Aquest "nou" Via Crucis, però, no ha acabat d'arrelar. El mateix Joan Pau II va continuar fent el tradicional al Coliseu, igual que Benet XVI i Francesc.

Àngel Rodríguez Vilagran
Periodista

Les nostres contraries

Les nostres confraries, d'acord amb la definició que recull el Diccionari de l'IEC, són associacions de persones, generalment laïques, però amb un patronatge religiós, unides per a un fi de pietat o de caritat, o de defensa i d'ajuda mútues. El canón 298 del Codi de Dret Canònic, en referència, entre d'altres entitats, a les nostres confraries, parla d'associacions de laïcs que treballen units per fomentar una vida més perfecta, per promoure el culte públic o la doctrina cristiana, o acomplir altres obres d'apostolat, és a dir, iniciatives per a l'evangelització, l'exercici d'obres de pietat o de caritat i la inspiració de l'esperit cristià en l'ordre temporal. Tots aquests objectius, totes aquestes finalitats, estan ben recollits en els estatuts de cadascuna de les nostres confraries. És bo que sigui així. És encertat. És ajustat a dret. Però cal que dins de cada confraria caminem amb la mirada posada en aquests objectius.

Els confreres estem en una confraria per treballar units i assolir junts objectius de caritat, de pietat, d'apostolat... cap endins i cap enfora. Volem tenir una projecció exterior i també hem d'aconseguir tots aquests béns dins de la pròpia confraria, entre nosaltres i per nosaltres. Crec que és bo que cadascuna de les confraries analitzi, revisi, mediti, allò que fa i com ho fa, per prendre consciència de les oportunitats que ha d'assolir els objectius a què he fet referència i veure si hi ha possibilitats de millora. Jo puc fer-ho en relació a la Confraria de Jesús i els Nens, perquè és la que conec millor i on hi tinc més responsabilitat. M'adono que, sovint, hem aconseguit projectar, planificar i, fins i tot, tirar endavant moltes iniciatives que podrien permetre grans millores, cap endins i cap

enfora, en aquests camps de la caritat, la solidaritat, la germanor, la pietat i l'apostolat, però que no n'obtenim prou. Per això cal que ens ho plantegeom sovint i hem de fer revisions freqüents, per veure tot el que podem millorar.

Penso que en una confraria ens hi hem de sentir bé. Hi hem d'estar a gust, tot percebent que som ben acollits i que contribuïm a la bona acollida dels altres. La germanor, la caritat, l'atenció als detalls han de ser molt presents en les reunions, en les trobades, en les diverses activitats. Veig moltes oportunitats de posar-ho en pràctica en les diverses activitats que duem a terme durant l'any. Veiem-les:

- Activitats amb joves de la confraria: Ja fa una bona colla d'anys que ens esforcem per dur a terme tres grans activitats cada any, destinades als joves de la Confraria de Jesús i els Nens, en dos moments forts de l'any litúrgic i en les vacances d'estiu. Es tracta de les convivències de Setmana Santa i Nadal, i de la marxa d'estiu, per la muntanya. Són moments diferents, però tenen un seguit de punts en comú: conviure, per sentir-se bé entre els altres i amb els altres; pregar junts, per sentir-nos comunitat, germans estimats per Déu; divertir-nos, compartint el joc i el temps lliure. Es tracta de viure l'experiència de constatar que conviure, compartir, pregar, formar-se, menjar junts i divertir-se forma part de la quotidianitat i que integra la nostra forma d'omplir la vida.

- Festa de la Mare de Déu de Suyapa: Ja fa uns anys que vam introduir aquesta iniciativa en el programa anual d'actes de la nostra Confraria. La Virgen de Suyapa és la patrona d'Hondures. A Girona hi ha moltes persones procedents d'aquell país i algunes participaven en les nostres activitats. Compartir amb ells aquesta festa els ha ajudat a sentir-se més a prop nostra i a nosaltres més a prop seu. Hem volgut que se sentissin ben acollits entre nosaltres, tan lluny del seu lloc de naixença. I no només els hondurenys, sinó tots aquells que comparteixen circumstàncies semblants. Tenim en comú una mateixa fe i coneixem una mateixa llengua. Vivim uns al costat dels altres. Tenim molt per compartir.

- Viacrucis al Camí de les Creus: El compromís que va adquirir cadascuna de les confraries, de convidar especialment els nostres confreres a un dels viacrucis que se celebren al llarg de tota la Quaresma, facilita mantenir i revitalitzar una bonica tradició gironina i permet donar un sentit especial a la Quaresma, junt amb els confreres de la pròpia confraria, pregant i meditant plegats els misteris de la passió, mort i resurrecció de Jesucrist. És un altre moment de trobada, adequat per reunir els confreres i els seus familiars, i seguir caminant en el que podem anomenar «fer confraria».

- Festa de la Confraria: Una altra ocasió per trobar-nos i permetre obrir-nos a acollir i ser acollits és la trobada anual del diumenge abans de Rams. Participem en una Missa, celebrem l'Assemblea anual de l'entitat i compartim una arrossada. És una bona ocasió per poder parlar i possibilitar conèixer-nos, per anar consolidant la germanor que ha de presidir les relacions dins de la confraria.

- Participació en la Festa de les confraries, organitzada per la Junta de Confraries de Girona: Aquesta iniciativa

també participa de la idea de germanor i acollida pròpies de cada confraria, i pretén ampliar aquests objectius a totes en conjunt, permetent crear lligams entre els membres de diverses confraries. Coincidim amb els altres dins la Processó. En aquesta festa es pretén facilitar una altra plataforma de convivència. La intenció serà tant més efectiva quanta més coincidència hi hagi entre els participants a la Processó i els assistents a la festa esmentada.

- Processó del Sant Enterrament del Divendres Sant: Sens dubte és l'acte de més importància de tot el que fan les nostres confraries. Tant és així que la condició de confrare ve, sobre tot, de la participació en aquesta Processó. La qüestió a plantejar és si n'hi ha prou assistint a la Processó. Jo, personalment, crec que no. La centralitat de la Processó podria portar a les confraries a ser només organitzacions destinades a aplegar persones per facilitar-los participar en la Processó, en les files pròpies, acompanyant el Pas de la confraria corresponent. Considero que si fos només aquesta la funció d'una confraria, suposaria un empobriment molt considerable de la seva funció i de la seva pròpia existència. Recordo que el recent traspassat Bisbe Jaume Camprodon, en un dels seus escrits, posava de manifest que si no reforçàvem el nostre paper, assumint tot allò que comporta l'essencial d'una confraria, acabaria organitzant la Processó un patronat de turisme. Aquelles paraules van dordre a alguns, però potser perquè tocaven una mica una possible realitat que no vol assumir-se.

- Xocolatada, després de la Processó: No vull treure cap importància a l'acte senzill que fem cada any, després d'haver assistit a la Processó del Divendres Sant. Compartim xocolata desfeta i bunyols (o galetes, segons l'economia de cada any). És un moment en què tothom està molt cansat, però es tracta d'una estona important, perquè podem parlar, compartir, reforçar l'acollida i els lligams necessaris per assolir junts allò que tenim proposat. Saludar-nos, comentar com ha anat la

Processó, animar-nos mútuament a assistir a la resta d'actes de la Confraria, convidar-nos els uns als altres a incrementar el nostre compromís...

- Solemnitat del Corpus. Finalment, hi ha una altra gran oportunitat de «fer confraria» des de la perspectiva a què he anat fent referència. Es tracta de la participació en la Processó del Corpus de Girona. Primer, amb la confecció de catifes de flors. Tot seguit, col·laborant en la pròpia Processó i animant a assistir-hi. A la Confraria de Jesús i els Nens vam veure molt clar, ja fa tres dècades, que calia participar en la Solemnitat del Corpus de Girona i per això ens vam oferir a elaborar una catifa de flors a l'interior de la Catedral, i a col·laborar activament en l'organització de la Processó. És una gran oportunitat per integrar fe, tradició i cultura, en una activitat que té aspectes lúdics, artístics i catequètics. Ajuda també a afavorir les relacions entre els confreres, a posar esforços en comú per assolir un objectiu conegut.

Veiem que les diverses activitats de l'any donen moltes possibilitats d'anar aconseguint els objectius principals d'una confraria. Cal que des de la Junta tinguem molt present que cal seguir treballant perquè aquests objectius es vagin assolint.

Josep Maria Nogué Regàs

President de la Confraria de Jesús i els Nens

L'Arxiconfraria de la Puríssima Sang, que té la seva seu a l'església del Carme de Girona i l'Arxiconfraria de la Passió i Mort, amb seu a la Basílica de Sant Feliu, són les confraries més antigues de les que existeixen actualment a Girona. Totes dues es caracteritzen per venerar el sant Crist, i aquesta imatge és el "pas" que surt a la processó. En ser dues confraries amb el mateix "pas", ja des de la restauració de la processó de Setmana Santa, en la postguerra, es van alternar: així quan una porta el sant Crist, l'altra treu la creu dels Improperis. Aquest any l'honor de portar el sant Crist a la processó del Divendres Sant correspon a l'Arxiconfraria de la Puríssima Sang. Nosaltres, l'Arxiconfraria de la Passió i Mort, sortirem a la processó amb la Creu dels Improperis.

Però una Confraria no es limita només a sortir a la processó. Ben al contrari, si vol complir amb les seves finalitats ha de dur a terme altres activitats que signifiquin un bé per als altres, especialment per als confreres que configuren la confraria.

Així, la nostra Confraria, com fan també les altres, durant l'any, duem a terme diverses accions, especialment de servei i de solidaritat.

La nostra Arxiconfraria, vinculada com està a la Parròquia Major de Sant Feliu de Girona procura, en la mesura de les seves possibilitats, col·laborar amb les activitats de la Parròquia i per això forma part del Consell Parroquial.

En aquest curs, un cop s'ha pogut obtenir la part corresponent a la venda de l'antiga casa de la Confraria del Carrer Trasfigueres, la Junta de la Confraria va acordar oferir a la Parròquia la seva col·laboració econòmica per a la instal·lació de les noves portes d'obertura automàtica a l'entrada de migdia de la Basílica. Aquesta instal·lació es va posar en marxa per Fires, en la Diada de sant Narcís de l'any passat, amb un pressupost ratllant els sis mil euros, que va aportar íntegrament la nostra Confraria.

Així volem subratllar una vegada més, com ja es va posar de manifest, per exemple en la restauració de la Capella del Santíssim, o en la rehabilitació de la sala de reunions, que la nostra Arxiconfraria se sent especialment al servei de la Parròquia i vol ajudar al seu bon funcionament.

Des d'aquí volem agrair a tots els confreres la seva participació i ajuda i els convidem, un any més a acompanyar, en aquest any, la creu dels Improperis en la processó del proper Divendres sant.

LA JUNTA DE LA CONFRARIA
Arxiconfraria de la Passió i Mort del Senyor

La primera organització d'una confraria passionista es promou al 1755 a la ciutat italiana de Veroli (Frosinone). Els promotors pretenien ajudar els pagesos i els artesans a santificar les festes i a fer obres de caritat social en benefici dels necessitats. Després d'haver conegut als passionistes, en una MP, es van orientar a l'espiritualitat de la Congregació, perquè es van sentir molt atrets per l'espiritualitat passionista i especialment el criteri del fundador que afirmava que no era possible avançar en la pràctica de les virtuts si cada dia no es meditava en la Passió. Per apropar-se el més possible a la Congregació passionista van determinar que l'oratori de la confraria estigués –en la mesura del possible– fora de les ciutats, com ho feien els recessos passionistes. Fins i tot la túnica que vestien s'assemblava a l'hàbit passionista. El ritual de la vestició i de la professió dins de la Confraria imitava al dels Passionistes. No obstant això, Pablo de la Creu, per problemes jurídics i perquè no sorgissin de nou certes tensions amb altres Congregacions, no els hi va prestar un gran suport.

Va ser l'any 1804 quan el P. General va obtenir de Summe Pontífex Pius VII poder afegir les Confraries que fessin memòria particular de la Passió de Crist i de Maria Dolorosa a la comunió de béns espirituals amb la Congregació. El P. Testa, conegut com el segon fundador de la Congregació, basant-se en aquests antecedents, va exposar al Papa Pius IX el desig de tenir un document oficial amb la facultat de poder erigir la Confraria de la Passió. El Papa amb el breu "Curavit nobis", del 20 de setembre de 1862, va concedir el que se li havia demanat. En 1867 s'erigeix en l'Scala Santa de Roma (Seu de Congregació a Roma) la "Pia Associació sota el títol de la Santíssima Creu i Passió del nostre S.J.C". Era el millor homenatge al fundador Passionista (que acabava de ser canonitzat).

Des d'aquesta data els Passionistes, en general, se senten compromesos en promoure aquesta associació i la consideren com un mitjà eficaç per a consolidar el fruit de la MP i dels Exercicis Espirituals. S'aconseguia així el que el Fundador va buscar sempre en crear grups d'oració, després de cada missió. A més aquesta Associació sempre va ser considerada com un moviment espiritual que ajudava als passionistes a promoure la memòria de la Passió i a procurar la seva penetració en la trama quotidiana de la vida familiar i social.

Com fites importants en la vida de la Confraria, podem assenyalar que el papa Benet XIV, el 1818, li va concedir el títol de Arxiconfraria a la Confraria erigida en l'Scala Santa. I també que el Capítol General de 1920 va recomanar als superiors que s'havien de comprometre en l'erecció de Confraries de la Passió en totes les esglésies de la Congregació i on s'exercien els ministeris. Des d'aquest moment augmenten el nombre de seccions de la Confraria. El 1966 les Confraries inscrites eren 501. Des de 1970 es dona un descens, però sorgeixen nous moviments amb l'empenta Passionista.

En resum, en el passat han estat, normalment, els Confreres Passionistes els seglars que millor han mantingut l'esperit Passionista. Avui, potser cal canviar moltes coses, però caldrà reconèixer que la gran obra espiritual i social que ha realitzat la Confraria de la Passió.

ACTIVITATS DE LA CONGREGACIÓ DE LA MARE DE DÉU DELS DOLORS 2016

Programa 2017

- Col·laboració amb la Confraria de la Santa Faç en l'organització de l'arribada dels Reis d'Orient al Centre Geriàtric Maria Gay.
- Participació a Balaguer en la XX Trobada de Congregacions i Confraries de la Mare de Déu dels Dolors de Catalunya.
- Celebració del "Quinari" dedicat a la Mare de Déu dels Dolors.
- Celebració de la missa del Divendres de Dolors amb la coral del GEiEG, dirigida per Pilar Sanz.
- Col·laboració a la celebració de l'Exposanta, organitzada per la Junta de Confraries de Setmana Santa de Girona.
- Concert de Música Sacra a càrrec del Cor de Cambra Sota Palau de Blanes, celebrat a l'església dels Dolors, organitzat per la Congregació dels Dolors i l'Agrupació Coral de les Comarques de Girona.
- Participació a la Processó del Sant Enterrament, el Divendres Sant.
- Dins la 61a Exposició de Flors, Monuments, Patis i Jardins, l'església dels Dolors va ser la seu del Concurs de Flors, amb la col·laboració de la Congregació dels Dolors, sota la direcció d'Anna Camps.
- Concert de Primavera, celebrat a l'Església dels Dolors organitzat per la Congregació dels Dolors i la FCEC, amb la participació de la Coral del GEiEG i la Coral Tribana.
- Participació a la Festivitat del Corpus, amb la realització d'una catifa de flors a l'exterior de la basílica de Sant Feliu i assistència a la processó.
- Concert de Dia Internacional de la Música, celebrat a l'església dels Dolors organitzat per la Congregació dels Dolors i l'Agrupació Coral de les Comarques de Girona, a càrrec de la coral del GEiEG.
- Celebració de la Santa Missa solemne en la festa de la Mare de Déu dels Dolors, el 15 de setembre, amb la Coral del GEiEG, sota la direcció de Pilar Sanz. I homenatge a la beata Facunda Margenat, de les Religioses de Sant Josep fundada per Maria Gay, i que fou congregant dels Dolors.
- Participació al comiat de Mn. Pere Domènech, a l'Església del Carme.
- Missa en sufragi de mossèn Antoni Samsó, consiliari de la Congregació dels Dolors, en el primer aniversari del seu traspàs i homenatge amb testimonis de les entitats i persones a les quals va estar vinculat i amb presència de la seva família.
- Celebració tots els divendres no festius o vigília de festiu de la Santa Missa a les vuit de la tarda, a l'església dels Dolors.

Josep Grahit i Grau, va escriure que hi ha notícies que antigament, possiblement a finals de la Baixa edat mitjana, existia una confraria en honor a Sant Jordi, formada per nobles i ciutadans distingits, que tenien l'obligació de fer acte de presència a les processons de Dijous i Divendres Sant, per donar guàrdia d'honor al Sant Sepulcre. Els nobles anaven revestits amb cota de malla i sabre lluent i els ciutadans amb perruca blanca i túnica de roba de sac.

Ja hem d'arribar al segle XVII, quan ens trobem la Confraria de Sant Jordi, constituïda el 1614, que en les seves ordenances de 28 de febrer de 1643 disposava que havien de portar el pas del Sant Sepulcre vuit confreres i per cada un d'ells sis persones havien d'acompanyar el misteri del Sepulcre amb capa i espasa.

En el programa de la Processó editat l'any 1947, ja es comenta que la Confraria del Sant Sepulcre "serà acompanyada en els pròxims anys per una Guàrdia Noble formada per a membres d'aquesta confraria (Sant Sepulcre)".

Va ser l'any 1957 que es va crear la Guàrdia Noble del Sant Sepulcre, formada per un comandant, Juli Esteban i sis guàrdies, Lluís Ma Tomás, Antoni Suñer, Santiago Muñoz, Josep Casellas, Josep Oriol Suñer i Robert Caixàs. El 16 d'abril d'aquell any el bisbe Dr. Cartanyà, assistit pels canonges Noguera i Taberner, va beneir les armadures i lliurà a la guàrdia les alabardes. El disseny del vestuari, emulant al de la Guàrdia Suïssa del Vaticà, va ser de Joaquim Pla Dalmau i va ser realitzat per la modista Maria Plekler. Les cuirasses, alabardes i cascs, coronats amb plomes d'estruc van ser obra del taller de bronzers de la família Boix.

Així doncs, des d'aquell any que la processó gaudeix del lluïment de la Guàrdia Noble. Fins que es van reformar els carrers del barri vell, aquesta acompanyava el pas disposant tres guàrdies a cada banda i el comandant davant, excepte a Sobreportes, al carrer Albareda i al carrer de Fontanilles, carrers estrets que obligaven a disposar-se davant del pas. Un cop fetes les obres de reforma dels carrers, la guàrdia desfila davant el pas.

A banda de Divendres Sant, la Guàrdia assisteix cada any a la Basílica de Palera (Beuda) on s'oficia una missa, comptant amb presència dels membres de la confraria i dels Cavallers de l'Orde del Sant Sepulcre de Jerusalem. És un cop finalitzada l'Eucaristia que se surt en processó al voltant d'aquesta bella romànica. Finalment se celebra un àpat de germanor.

Els components de la guàrdia, més enllà de l'evident honor de formar part d'aquesta, compten amb l'obligació de mantenir en bon estat el vestit. Les armadures es guarden durant l'any al convent gironí de les Filles de Sant Josep, i és aquí on els confreres i la guàrdia es retroben cada Divendres Sant per guarnir-se, esperant el moment de marxar en formació al so de tabals cap a la Catedral.

Comentari a part mereix la tasca que realitza el comandant: es preocupa de mantenir en comunicació els integrants de la Guàrdia i posar-los al dia de tot allò relatiu les seves tasques. És també el responsable del bon estat de les armadures i dirigeix els assajos. L'espasa del comandant va sortir de l'armeria del teatre de Girona i des dels temps que exercia de comandant en Joan Ferrer, és el responsable de la seva custòdia. El comandant actual, en Manel Batllori, a banda de la tasca pròpia del seu càrrec, està molt compromès amb la confraria, fent tasques de manteniment de l'espai a on es conserven les armadures i va instal·lar tota la il·luminació nova del pas del Sant Sepulcre i dels Perfums.

Els components de la Guàrdia Noble del Sant Sepulcre que l'any 2016 van sortir acompanyant el pas del Sant Sepulcre, sota el comandament d'en Manel Batllori van ser Ricard Batllori, Lluís Rafart, Xavier Rafart, Miquel Dalmau, Cosme Hugas i Genís Sastregener. Enguany tornaran a sortir amb el compromís de continuar la tradició d'una Guàrdia Noble que estima la seva confraria i sent aquest acte com una tradició amb fortes arrels cristianes, esperant que en un futur s'hi incorporin persones que donin continuïtat a setanta anys de compromís amb la processó del Sant Enterrament de Divendres Sant.

Cosme Hugas Domingo

RECULL DE CATIFES DE LES CONFRARIES:

- 1.- Dels Dolors
- 2.- Jesús Crucificat
- 3.- Jesús i els Nens
- 4.- La Passió
- 5.- Sant Honorat
- 6.- Sant Sepulcre
- 7.- Santa Faç
- 8.- Silenci

MÉS INFO:

www.juntaconfrariesdegirona.cat